

Đứa Nào Dám Ngược Tiểu Thụ Của Ta?!

Contents

Đứa Nào Dám Ngược Tiểu Thụ Của Ta?!	1
1. Chương 1-1: Tự Chương	1
2. Chương 1-2: Ngược Chi Khởi Sàng Thượng Học Thiên	2
3. Chương 2: Ngược Chi Dưỡng Gia Hồ Khẩu Thiên	4
4. Chương 3: Ngược Chi Siêu Thị Cầu Vật Thiên	7
5. Chương 4: Ngược Chi Khảo Thí Tác Tệ Thiên	10
6. Chương 5: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Hoan Độ Thánh Đản Thiên	11
7. Chương 6: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Tương Ước Độ Giả Thiên	14
8. Chương 7: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Chinh Chinh Thụ Nan Ký	17
9. Chương 8: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Chinh Chinh Thụ Nan Ký	20
10. Chương 9: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Tiêu Vân Trừ Đẩu Ký	23
11. Chương 10: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Hảo Nhân Ngã Ái Thiên B	26
12. Chương 11: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Ái Ngã Tự Tổ Thiên	28
13. Chương 12: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Chinh Chinh Sắc Dụ Thiên	31
14. Chương 13: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Chinh Chinh Sắc Dụ Thiên (2)	35
15. Chương 14: Phiên Ngoại	38

Đứa Nào Dám Ngược Tiểu Thụ Của Ta?!

Giới thiệu

Thể loại: Hải văn, HE. Edit: RobinTrước sự giáo dục của mẹ ta, một ngày kia ta đã hỏi Tiêu Vân một câu như thế này:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-nao-dam-nguoc-tieu-thu-cua-ta>

1. Chương 1-1: Tự Chương

Ta gọi là Cao Chinh, người nói không sai, chính là Cao Cao Chinh, Cao Chinh Chinh.

Ta bây giờ muốn thú nhận hai sa ngã vĩ đại của đời ta, thứ nhất, quen biết một tên siêu cấp vô địch đã man phích lịch Tiêu Vân; thứ hai, sau khi bị mama yêu dấu suốt ngày suốt đêm không ngừng nghỉ oanh tạc, ta vinh quang trở thành một đồng chí. Người lại nói đúng rồi, chính là đồng đồng chí, đồng chí chí.

Đoạn này ta phải tố cáo trước, ta có hỏi Tiêu Vân một cái vấn đề như vậy:

Nếu như ta dùng sức mà xuyên một cây gậy cứng vào trong một cái lỗ nhỏ trên người, không lâu sau có chất lỏng màu trắng sữa ứa từ trong cái động nhỏ đó ra, ta cảm thấy phi thường sung sướng, xin hỏi là ta đang làm gì?

Tiêu Vân không chút do dự trả lời ta: uống sữa hộp chứ gì.

Thành thật mà nói, đã trải qua giáo dục điên cuồng dã man của mẹ ta, đối mặt với cái đáp án này a, ta cơ hồ không biết có phải là thần kinh của ta có vấn đề, hay là đầu Tiêu Vân có bệnh nữa.

Vì vậy, ta ra một quyết định cứ phải gọi là lớn thứ ba của đời người: ta muốn Tiêu Vân làm tiểu thụ của ta!

Tiêu Vân hỏi ta: “Tiểu thụ là cái gì?”

Ta trả lời: “Tiểu thụ chính là cái gì cũng không cần làm, đói bụng có người cho ăn, khát có người đổ, 1-3-5 giả vờ làm Tiểu Bạch, 2-4-6 giả vờ làm nữ vương, vài ngày lại chơi trò mất tích, mỗi lần gặp lại chủ nhân thì cùng nhau uống uống sữa hộp mềm mềm.”

Không ngờ Tiêu Vân lại nói: “Cái này không phải Cao Chính người giỏi nhất sao?”

Lập tức, hần bị ta đập một phát bay thẳng về học lại từ đầu. Trò qué gì thế này! Ta đường đường Cao Chính nha, nam nhi bầy thước nha, đứa nào dám dè ta?

Người coi hình thể này, người coi tướng mạo này, người coi khí chất hào hoa phong lưu anh tuấn tiêu sái quạt lông chim thất lưng xanh của một thằng đàn ông chân chính canh giữ bờ cõi non sông không thằng đàn ông nào khác trên đời sánh được này, trời sanh ra chính là để làm công! [R: một~ ít ra cũng cũng nên cho vài cái dấu phẩy vào nha~ =.=|||]

Nghe ta chém gió xong, Tiêu Vân đang tha hương đất khách từ xa xa mà rỗng, phải ngồi nghe cái tên tự luyện cuồng nhà người, chẳng thà ta tự nguyện làm bia cho người ta nã đạn!

Ta túm lấy thời cơ, dẫn theo ông ngoại bà ngoại ông nội bà nội ba ba ma ma chú thím bác cả bác hai bác ba bác tư... cả một nhà tụ tập lại tấn công.

Từ đó, cuộc sống chung của ta với tiểu thụ Tiêu Vân thê thê thăm thăm thích thích, oanh oanh liệt liệt bắt đầu.

Cho một tràng pháo tay nào mọi người!

[R: cho xin mấy cái dấu phẩy đi tác giả... =.=]

2. Chương 1-2: Ngược Chi Khởi Sàng Thượng Học Thiên

[ngược chương sáng ra phải rời giường đi học]

“Cao Chính là đồ con heo, Cao Chính mau rời giường! Tích tắc... Cao Chính là đồ con heo, Cao Chính mau rời giường! Tích tắc...”

Đáng chết cái đồng hồ báo thức chết tiệt OOXX! Từ khi có nó, cuộc sống của ta trở nên hảo tàn nhẫn, thật không biết đây là cái thế giới hắc ám quái nào, ngay cả cái loại đồng hồ báo thức tự tạo tiếng chuông ghê tởm thế này cũng bán được, đáng hận hơn chính là, không biết Tiêu Vân tiểu tử kia làm ra lúc nào nữa!

Bên cạnh một cái chân to tổ bố không thềm khách khí mà hun lên cái mông ta, một phát đập ta rụng khỏi giường.

“Uy, tiểu công, đi làm điểm tâm.” Cái thanh âm mi hoặc biếng nhác này, không phải Tiêu Vân còn có thể là ma nào vào đây? Cơ mà ta nghe tới, tiếng nói của hần hoàn toàn có thể coi như ma âm [âm thanh của ma quỷ] rùi.

Từ sau khi sống chung, hần liền không khách khí leo thẳng vô phòng ta, cũng tùy tiện gọi ta tiểu công, mặc dù phụ huynh hai nhà ở đây, cũng không buồn xấu hổ tý nào. Mỗi lần bà chị hần cũng bà chị ta hai bà tìm khe dòm a dòm phòng ngủ của tụi ta, ngay cả ta cũng mún tìm đại cái gì che ngay cái khe hở đó a, thế nhưng hần lại an vị ngồi thiền trên sàn, bình đến tưởng cần nước đến đất ngăn. Trên thực tế thì, ngủ trên cùng một cái giường lâu như vậy rùi, bọn ta còn chưa có làm ra cái hoạt động nào ngoài nắm nắm hai cái tay, hun hun hai cái má. Sáng sớm tuần thứ 6, tên này dĩ nhiên lại còn vô cùng ai oán mà oán trách ta, nói ta không thể thỏa mãn ‘tính’ phúc của hần, thậm chí còn có ý đồ mún tụi quần ta ra coi ta có phải bị bắt lực rùi hay không.

Sau khi bị thiệt hại nghiêm trọng, ta quyết định bế quan tu luyện một thời gian.

Một đêm nọ ta bí mật chuồn về nhà mẹ, kết quả ngay cả cửa còn chưa kịp chui vào, đã bị mẹ ta sư tử rống bản trở lại.

Lòng ta nghĩ mún cha mẹ cái kiu gì a, ngay cả chính con mình bị người ta cưỡng gian mất tiu rùi mà cũng hông thêm quẩn.

Sáng sớm ngày thứ hai ta cuối cùng hủi được dụng tâm của cha mẹ.

Nương a! Ta mới là công!

“Người còn quang quác oa oa cái gì đấy? Còn không đi nấu cơm đi là muộn bây giờ.”

Tiêu Vân lần nữa dùng cái ma âm kia kéo ta quay lại hiện thực, hấn đã rửa mặt xong, đang là lại quần áo. Nói thật, ta càng ngày càng cảm thấy mắt mình đúng là quá chuẩn, tiểu thụ của ta trừ tính tình táo bạo, dục cầu bất mãn, ngoài mặt không nghe lời lắm ra, đều là ưu tú bậc nhất.

Thành tích học tập năm nào cũng vinh viễn xếp thứ hai, người hỏi tại sao không phải xếp thứ nhất hả? Ông bà ta thường nói, đứng đầu nhiều chuyện không tốt, phải chừa cho người khác chút hy vọng nữa nha, hơn nữa, xếp thứ 2 còn có vẻ bình dị gần gũi, không làm cho người khác đổ kị nha!

Hơn nữa tướng mạo kia, hai tròng mắt thiết là to, sống mũi cao cao, đôi môi hơi mỏng, ngay cả cái lỗ mũi kia so với Phan An còn đẹp zai hơn gấp 100 lần.

“Cao Chinh hốn đản kia! Có phải mún ta chết đói không?”

Ta vừa nhìn, quần áo hấn đã nuốt nà không một nếp nhăn, Tiêu Vân đang sửa sang lại giường chiếu, giờ đến phiên ta ra tay rùi. May là trước khi ra trận, mẹ đã bắt ta học nấu cơm, bà nói không phải lúc nào công cũng tìm được một tiểu thụ giỏi nấu ăn, học thêm một chút cũng không thiệt thòi. Chính thế, quả nhiên là dùng tới.

Luộc hai cái trứng, hâm nóng hai ly sữa, thêm hai đĩa thịt băm, một bàn điểm tâm thơm ngát xong lun rùi!

Tiêu Vân đặc biệt thích ăn cơm ta nấu, kỳ thật ta cũng không biết, dù sao ngày nào cũng thế, không thích ăn cũng không được, nhưng mừ chưa từng nghe hấn than trách qua. May là hấn đủ thông minh, nếu dám mở mồm ra mà ý kiến, một hột cơm cũng dừng mơ được ăn.

“Cao Chinh, bữa sáng của chúng ta có phải càng ngày càng đơn điệu không?”

“Thế á, phải không?” Vừa mới nói xong ý kiến lun là sao?

“Chẳng lẽ không đúng sao? Trứng luộc với thịt băm, ăn hai tuần luôn rồi!”

Ta bấm bấm ngón tay tính tính, một, hai, ba, bốn... Hình như ăn nguyên 2 tuần thật nha.

“Sinh hoạt phí của chúng ta không đủ.”

Nhớ lúc đầu chúng ta chuyển sang tân gia, song phương hai nhà cũng cho rất nhiều lễ vật mừng, ngay cả bạn học cũng gom góp tặng không ít. Vốn cái ví của tụi ta dày cộp nha, không ngờ tên Tiêu Vân này ngó vậy mà dám sau lưng ta mua cái đệm nước. Tuy nói cái đệm nước đó nằm lên đúng là rất thoải mái à nha.... Nhưng bây giờ hông phải lúc nói cái nỳ!

“Chúng ta đành phải đi làm thêm kiếm tiền thui, dù sao cũng không thể về nhà xin được.”

Tiêu Vân ăn xong, lấy giấy ăn lau miệng, cuối cùng ra cái kết luận. Ái da! Sao cả cái động tác lau miệng của tên này cũng ưu nhã mê người đến zdậy nha, hại ta giờ chỉ mún hun hun một cái!

Tầm mắt ta vẫn nhìn theo hấn, nhìn hấn mặc đồng phục, đeo cà vạt.

“Cao Chinh...”

“Cái gì?”

“Lau nước miếng cái đi.”

Chúng ta dọn sạch rùi đi ra ngoài, đi tới trạm xe bus phụ cận, cơ bản thì mỗi ngày giờ này, đã gần đến giờ học ở trường rùi. Chúng ta toàn đến muộn, Tiêu Vân lúc nào cũng mắng ta.

Hôm nay hoàn hảo, không trễ xe bus. Bọn ta lên xe liền bị nguyên cái đám đông nhưng nhúc xô đẩy, ta bị dồn xuống đuôi xe, hấn lại ở đầu xe. Không ngờ lúc này còn có thể đụng phải bạn học trên xe, còn có quan hệ không tệ với chúng ta.

“Cao Chinh, hôm nay lại đi muộn hả?”

“Nói nhảm, có phải ngày nào cũng đi muộn đâu.”

“Thực đáng tiếc, làm hại Tiêu Vân cũng đến muộn như ngươi, học kỳ này hấn bị phê bình không dưới mười lần rồi.”

Mười lần? Ai quan tâm cái trò vút đi ý! Mặc dù ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng mà trong lòng khó tránh khỏi lưu tâm. Ta dù sao sanh ra đã là một đứa xui xẻo, cái loại khen thưởng khuyến khích này từ nhỏ đã cùng ta vô duyên, nhưng là Tiêu Vân không như thế. Nếu như không phải là ta kéo chân hấn lại, có lẽ hấn sớm đã là một nhân vật làm mưa làm gió trong trường lun rồi ý! Mặc dù bây giờ vì chuyện của hai ta, cũng đã thành nhân vật làm mưa làm gió rồi... Nhưng mà tính chất không giống cái kiểu kia.

Ái da, như thế nào mà lại thành thế này? Càng nghĩ càng thương tâm.

“Cao Chinh, ngươi cũng đừng suy nghĩ này nọ nha.”

Ngươi cái đồ thiếu đạo đức vô lương tâm, đứa nào nhắc đến đề tài này trước hả, giờ còn muốn an ủi ta. Hổn đản!

“Ta đang tính đi làm thêm kiếm chút tiền, có chỗ nào tốt không?” Giới thiệu tốt ta tạm tha ngươi, ta thầm nghĩ.

“Ái yô, chỉ bằng tướng mạo nỳ của ngài, tìm một quán bar cởi mấy bộ quần áo, kiếm tiền hông phải dễ như trở bàn tay sao?”

Ta đập một phát cho cái trĩ của hấn tụt lun lại vô trong! Đến trạm một cái, tên chết tiệt kia bị ta đá thêm một phát nữa bay thẳng xuống xe.

[R: ngược thấy sợ lun ha các tênh iêu =))]

3. Chương 2: Ngược Chi Dưỡng Gia Hồ Khẩu Thiên

[ngược chương nuôi cả nhà ăn cháo cầm hơi sống tạm qua ngày]

[vì mãi miết tìm hình cho vô ‘Sinh Bảo Bảo’ nên ta tiện tìm lun hình của mý truyện ta đang edit cái hình nỳ moi móc được khi mò mẫm truyện ĐNDNTTCT k bít có phải là của nó k nữa >v< ta=” lại=” ừ=” đọc=” đc=” tiếng=” trung=” của=” mí=” cái=” chữ=” kia=” ai=” bít=” bảo=” ta=” nã:]=” cuối=” cùng=” cũng=” tìm=” được=” công=” việc=” tương=” đối=” thuận=” lợi,=” nghe=” giới=” thiệu=” của=” một=” nữ=” sinh=” trong=” lớp,=” ta=” đến=” cửa=” hàng=” tiện=” lợi=” gần=” trường=” làm=” nhân=” viên=” bán=” hàng.=” thật=” có=” lỗi=” quá,=” từ=” khi=” cao=” chinh=” ta=” giá=” lâm,=” cái=” cửa=” hàng=” nhỏ=” xúu=” xập=” xệ=” này=” buôn=” may=” bán=” đất=” hơn=” gấp=” mấy=” lần=” ý=” chứ.=” chúng=” sinh=” oánh=” nhau=” sút=” đầu=” tranh=” mua=” hai=” khối=” kẹo=” đường=” trên=” tay=” ta,=” cuối=” cùng=” vẫn=” bỏ=” qua=” mị=” lực=” của=” tiêu=” vân=” mà=” quay=” lại=” trên=” người=” ta.=” người=” hỏi=” tiểu=” tử=” kia=” làm=” cái=” gì=” sao?=” nào=” nào,=” người=” ta=” chính=” là=” nhân=” tài=” nha,=” tự=” nhiên=” không=” cần=” mỗi=” ngày=” phải=” chảy=” ra=” một=” thân=” mồ=” hôi=” thúi=” như=” culi,=” chỉ=” cần=” cái=” met=” tươi=” cười=” kia=” thoi=” cũng=” đủ=” gọi=” ra=” một=” đồng=” khách=” rồi.=” để=” ta=” nói=” kiến=” thức=” kinh=” té=” xã=” hội=” cho=” mà=” nghe,=” không=” có=” học=” vấn=” [hoặc=” mặt=” đẹp]=” chính=” là=” thiệt=” thòi=” lớn=” nha.=” hấn=” thoải=” mái,=” chỉ=” dùng=” một=” ngày=” 2=” đêm=” thả=” sức=” viết=” k=” [r:=” k=” hũu=” ý=” là=” gì=”>”< k=” là=” chi??]=” một=” cái=” đơn,=” tự=” mình=” mở=” một=” lớp=” ôn=”

tập.= " giảng= " giảng= " bài,= " giải= " giải= " đề,= " địa= " điểm= " ngay= " tại= " phòng= " học= " của= " tui= " ta,= " học= " viên= " chính= " là= " lũ= " cùng= " năm= " với= " bọn= " ta= " nghe= " danh= " ngưỡng= " mộ= " mò= " đến,= " về= " phần= " ngưỡng= " mộ= " cái= " gì= " ta= " mặc= " kệ,= " dù= " sao= " người= " ta= " cũng= " là= " kinh= " doanh= " hợp= " pháp,= " dang= " tay= " ra= " là= " tiền= " chảy= " vào= " liền.= " vốn= " lúc= " đầu= " là= " ta= " hơi= " bị= " tức= " đấy,= " người= " nói= " coi= " một= " tiểu= " thụ= " mà= " không= " chịu= " ngoan= " ngoan= " ở= " nhà= " giúp= " chồng= " dạy= " con,= " còn= " ra= " thể= " thống= " gì,= " ta= " đối,= " thiếu= " chút= " nữa= " đi= " quán= " bar= " múa= " thoát= " y= " luôn= " ý.= " sau= " đó= " người= " ta= " lại= " nói,= " cuộc= " sống= " của= " hai= " người= " tất= " nhiên= " phải= " cùng= " nhau= " cố= " gắng= " chứ,= " không= " thể= " để= " mình= " ai= " phải= " khổ= " cực= " một= " mình= " được,= " cuối= " cùng= " hấn= " hạ= " một= " cái= " tối= " hậu= " thư,= " nếu= " ta= " dám= " đi= " quán= " bar,= " hấn= " không= " thêm= " làm= " tiểu= " thụ= " của= " ta= " nữa.= " không= " có= " biện= " pháp,= " ta= " đành= " đồng= " ý= " thôi.= " nhưng= " mà= " bây= " giờ= " nhớ= " lại,= " lúc= " tiêu= " vân= " phán= " cái= " tuyên= " ngôn= " vĩ= " đại= " kia,= " trên= " mặt= " rồ= " ràng= " mang= " ý= " tứ= " là= " 'nhờ= " người= " còn= " không= " chết= " đói= " ta= " thì= " phải.= " trót= " nói= " một= " câu,= " không= " kịp= " hối= " a!= " gần= " 6= " rưỡi,= " ta= " thu= " dọn= " phía= " trước= " để= " chuẩn= " bị= " đóng= " cửa,= " từ= " giờ= " mà= " có= " người= " cần= " mua= " đồ,= " thì= " phải= " vào= " siêu= " thị= " mà= " mua.= " lúc= " này,= " học= " sinh= " cũng= " lục= " tục= " đến= " thư= " viện= " chiếm= " chỗ= " ngồi= " ôn= " tập= " rồi,= " trên= " khu= " lớp= " học= " chỉ= " còn= " phòng= " của= " 3= " lớp= " năm= " 2= " cùng= " mấy= " người= " hướng= " dẫn= " còn= " sáng= " đèn.= " ta= " len= " lén= " từ= " cửa= " sau= " dòm= " vào,= " tiêu= " vân= " đang= " nghiêm= " trang= " đứng= " trên= " bục= " nói= " cái= " gì= " đấy,= " vẽ= " mặt= " của= " mấy= " người= " ở= " dưới= " cực= " kỳ= " chăm= " chú,= " trong= " lòng= " ta= " nói= " tiêu= " vân= " a,= " đột= " thi= " này= " người= " lại= " lập= " đại= " công= " nữa= " cho= " coi.= " ta= " neho= " neho= " mắt= " tia= " thấy= " chỗ= " cuối= " dãy= " còn= " một= " chỗ= " trống,= " vì= " vậy= " nhón= " chân= " nhẹ= " nhàng= " ngồi= " vào.= " dù= " sao= " đến= " lúc= " hết= " giờ= " còn= " một= " thời= " gian= " nữa,= " ngồi= " nghe= " tạm= " một= " tý= " cũng= " không= " sao.= " lớp= " tiêu= " vân= " bắt= " đầu= " lúc= " xế= " chiều= " sau= " khi= " tan= " học= " khoảng= " nửa= " giờ,= " học= " phí= " đại= " khái= " khoảng= " mỗi= " người= " năm= " mươi.= " già= " vờ= " già= " vẹt= " mở= " sách= " ra,= " thấy= " mọi= " người= " đều= " cúi= " đầu= " viết= " cái= " gì,= " chỉ= " có= " ta= " như= " con= " khỉ= " vậy= " đuôi= " hết= " nhìn= " trái= " lại= " ngó= " phải.= " người= " còn= " nói= " ta= " cố= " ý= " làm= " tiêu= " vân= " chú= " ý,= " đứa= " nào= " dám= " nói= " thế= " ra= " đấy= " ta= " đập= " cho= " một= " phát!= " ta= " đảo= " tròn= " mắt= " một= " vòng,= " nguyên= " lai= " cũng= " không= " phải= " tất= " cả= " mọi= " người= " đều= " nghiêm= " túc,= " ta= " nghiêm= " về= " phía= " trước= " thì= " thấy= " một= " đứa,= " người= " ta= " ngẩng= " đầu= " nhìn= " nó= " cũng= " ngẩng= " đầu= " nhìn,= " người= " ta= " cúi= " đầu= " viết= " nó= " vẫn= " ngẩng= " đầu= " nhìn.= " trong= " lòng= " ta= " nghĩ= " thẳng= " nhai= " này= " có= " vẽ= " hay= " ho= " đấy,= " lại= " nhìn= " kỹ,= " ta= " phát= " hoảng.= " lục= " văn= " triết!= " đây= " chẳng= " phải= " nhân= " vật= " gây= " sóng= " gió= " ở= " bên= " cạnh= " lớp= " ta= " sao?= " hấn= " chính= " là= " cái= " thẳng= " có= " thành= " tích= " vỉnh= " viễn= " xếp= " trên= " tiêu= " vân= " nhà= " ta= " một= " hạng,= " cũng= " chính= " là= " hạng= " nhất= " của= " khóa.= " nghe= " nói= " bây= " giờ= " còn= " được= " tuyển= " làm= " chủ= " tịch= " hội= " học= " sinh,= " các= " loại= " giấy= " khen= " 'thập= " giai'= " 'tam= " hảo'= " 'ưu= " tú'= " trong= " nhà= " nó,= " lấy= " ra= " thay= " giấy= " vệ= " sinh= " để= " chùi= " dít= " mấy= " lần= " còn= " không= " hết= " ý.= " người= " nói= " học= " tập= " tốt= " thì= " cũng= " được= " thôi,= " nhưng= " mà= " thể= " dục= " văn= " hóa= " cái= " nào= " nó= " cũng= " muốn= " tranh,= " ngay= " cả= " xuất= " bản= " tập= " san= " của= " trường= " nó= " cũng= " giành= " một= " ghế.= " hờ!= " thượng= " đế= " sao= " lại= " không= " công= " bằng= " thế= " hả!= " chờ= " một= " chút!= " thẳng= " đó= " mò= " tới= " đây= " làm= " gì= " chứ?= " nếu= " học= " hành= " cũng= " ưu= " tú= " như= " vậy= " rồi...= " chẳng= " lẽ= " cũng= " gặp= " khó= " khăn= " mún= " kiếm= " tiền= " như= " bọn= " ta= " hả?= " ta= " rất= " nhanh= " gạt= " phát= " cái= " ý= " nghĩ= "

này,=" bởi=" vì=" tiểu=" thụ=" của=" ta=" so=" với=" tiền=" còn=" có=" mị=" lực=" hơn=" nhiều.= nhìn=" cái=" met=" nôn=" nóng=" của=" nó,=" rồ=" ràng=" là=" hướng=" về=" phía=" tiêu=" vân.= không=" được,=" ta=" phải=" giáo=" huấn=" cái=" thẳng=" nhai=" này!=" ta=" khí=" thể=" bùng=" bùng=" đứng=" phát=" dậy,=" vừa=" mới=" xấn=" tay=" áo,=" đã=" nghe=" một=" tiếng=" quát=" từ=" đằng=" trước.= "cao=" chinh,=" ngưoi=" làm=" cái=" gì=" đây!=" một=" tiếng=" gầm=" này=" của=" tiêu=" vân,=" toàn=" thể=" mắt=" của=" tập=" thể=" các=" đồng=" chí=" đều=" tập=" trung=" trên=" ngưoi=" ta.= đứng=" hình=" thêm=" 3=" giây,=" tiếp=" theo=" toàn=" bộ=" cười=" âm=" âm=" như=" diên.= "cao=" chinh=" đến=" coi=" lão=" bà=" hả?=" ngọt=" ngào=" quá=" nha!=" "cao=" chinh,=" còn=" không=" nhảy=" lên=" ôm=" hun=" đi?=" chúng=" ta=" hảo=" chờ=" mong=" nha!=" mấy=" đồng=" nghiệp=" nữ=" cứ=" phải=" gọi=" là=" thét=" chới=" tai.= "cao=" chinh,=" sao=" lại=" đỏ=" mặt=" rùi?=" "trở=" lạnh=" nên=" nóng=" mặt!=" lòng=" ta=" nói=" cái=" gì=" tuổi=" rồi=" còn=" oai=" hổ=" thông=" minh=" cái=" gì=" nữa!=" các=" ngưoi=" giúp=" mấy=" con=" khi=" làm=" thịt=" ta=" nhớ=" kỹ=" lấy=" cho=" ta,=" thù=" này=" không=" báo=" không=" phải=" cao=" chinh!=" [r:=" đoạn=" này=" thú=" thật=" hổ=" hổ=" khi=" khi=" ta=" chả=" hiểu=" sao=" nó=" liên=" quan=" nữa?=v=|||] "này=" này=" này,=" có=" chuyện=" gì=" mà=" các=" ngưoi=" xúm=" vào=" xem=" náo=" nhiệt=" đầu!=" có=" cái=" gì=" mà=" hay?=" hang=" chuột=" giờ=" ta=" cũng=" mún=" chui=" vào.= chỉ=" thấy=" tiêu=" vân=" tức=" đến=" đầu=" bốc=" khói,=" chỉ=" ra=" cửa=" hỏ=" hỏ=" gào=" lên:=" "cao=" chinh,=" chỗ=" này=" có=" chuyện=" gì=" của=" ngưoi?= đi=" ra=" ngoài!=" lúc=" ấy=" ta=" liên=" sủng=" sót,=" tiêu=" vân=" ngưoi=" là=" ngưoi=" nào=" của=" ta=" hả,=" ngưoi=" không=" giúp=" ta=" thì=" thôi=" ngược=" lại=" còn=" đuổi=" ta=" ra=" ngoài?= ý=" kiến=" chưa=" nói,=" ta=" lập=" tức=" ôm=" cặp=" chạy=" như=" bay=" chuồn=" khỏi=" phòng=" học.= ta=" không=" có=" về=" nhà,=" mà=" là=" ra=" thao=" trường=" [bãi=" tập]= ngòi=" hóng=" gió.= gió=" mùa=" thu=" thổi=" qua,=" bốn=" bề=" càng=" có=" vẻ=" trống=" trải=" tịch=" liêu.= cái=" này=" chính=" là=" cực=" kỳ=" ủy=" khuất=" nha!=" nếu=" hông=" phải=" ta=" lo=" lắng=" ngưoi,=" sẽ=" lên=" cơn=" diên=" mà=" mò=" đến=" phòng=" học=" tìm=" ngưoi?= nếu=" hông=" phải=" sợ=" ngưoi=" bị=" ngưoi=" khác=" cướp=" đi,=" ta=" sẽ=" giống=" như=" thẳng=" ngư=" muốn=" tính=" sổ=" với=" lực=" triết=" văn=" chắc?= tiêu=" vân,=" ngưoi=" làm=" ta=" đau=" lòng=" lảm=" nha!=" mẹ=" oi=" là=" mẹ,=" mẹ=" cũng=" không=" nói=" cho=" ta=" làm=" đồng=" chí=" lại=" khó=" chịu=" thể=" này=" a!=" quay=" quay,=" đã=" đi=" lên=" phỏ=" rồi.= trường=" học=" cách=" nhà=" của=" ta=" không=" xa,=" con=" đường=" này=" cũng=" chính=" là=" đường=" đến=" trường=" a.= đường=" dài=" đẵng=" đẵng=" mênh=" mênh=" mông=" mông.....=" thật=" vất=" vả=" mới=" về=" đến=" cửa=" nhà,=" đèn=" trong=" nhà=" đang=" phát=" sáng,=" tiêu=" vân=" đã=" về=" rồi.= cấm=" chìa=" khóa=" mở=" cửa,=" hữu=" khí=" vô=" lực=" mà=" nói=" một=" câu,=" ta=" đã=" về.= nghĩ=" thăm=" cũng=" không=" biết=" nói=" cho=" ai=" nghe.= trong=" nhà=" rất=" yên=" tỉnh,=" phẳng=" phát=" như=" chưa=" có=" hơi=" thở=" của=" ngưoi=" nào.= tiêu=" vân=" an=" vị=" ngòi=" trên=" ghé=" sô=" pha=" trong=" phòng=" khách,=" hai=" mắt=" nhìn=" thẳng=" vào=" tv,=" tv=" đang=" quảng=" cáo=" bút=" sáp=" màu=" tiểu=" tân,=" rồi=" âm=" thanh=" lại=" tỉnh.= không=" biết=" tại=" sao,=" ta=" không=" nghĩ=" muốn=" để=" ý=" đến=" hấn,=" nhưng=" trong=" lòng=" vẫn=" lo=" lắng=" hấn=" còn=" chưa=" có=" ăn=" cơm.= ta=" liên=" ngòi=" vào=" bên=" cạnh=" hấn,=" không=" nói=" nổi=" một=" lời.= không=" khí=" càng=" ngày=" càng=" ngưng=" trọng,=" áp=" bách=" làm=" cả=" ngưoi=" ta=" toát=" hết=" cả=" mồ=" hôi,=" ta=" len=" lén=" dòm=" tiêu=" vân,=" sắc=" mặt=" hấn=" cũng=" xanh=" mét.= nếu=" không=" nói,=" cả=" hai=" chúng=" ta=" đều=" ghen=" chết.= "uy,=" ngưoi,=" ngưoi=" cần=" thận=" cái=" thẳng=" lực=" văn=" triết=" đấy.= nó=" nó,=" nó=" không=" có=" hảo=" ý=" với=" ngưoi=" đâu.= ta=" nói=" hết=" liên=" đứng=" dậy=" đi=" về=" phòng=" ngủ,=" vừa=" mới=" mở=" cửa=" phòng=" ngủ=" ra,=" đã=" nghe=" tiêu=" vân=" lạnh=" lùng=" nói=" "nếu=" ta=" không=" đấy=" thì=" sao?"="

không?="" cái="" ý="" gì="" thế?="" “nếu="" ta="" không="" xa="" cách="" lực="" văn="" triết=""
đấy="" thì="" sao?="" nếu="" ta="" theo="" nó="" luôn="" đấy="" thì="" sao?="" ăn="" nói=""
khùng="" điên="" cái="" gì="" thế!="" “người="" là="" tiểu="" thụ="" của="" ta,="" làm="" sao=""
mà="" đi="" theo="" nó="" được="" hả!="" “ta="" càng="" muốn="" đi="" theo="" nó="" đấy?=""
“ta="" đây="" liên...="" “tức="" giận?="" hai="" chữ="" cuối="" vẫn="" là="" bị="" ta="" nuốt=""
ngược="" lại,="" ta="" có="" cái="" tư="" cách="" gì="" mà="" tức="" giận="" a,="" xem=""
ra="" ăn="" nói="" điên="" khùng="" chính="" là="" nói="" ta="" mới="" đúng.="" chúng="" ta=""
bất="" quá="" chỉ="" là="" ở="" cùng="" một="" nhà,="" lại="" không="" có...="" phát="" sinh=""
quan="" hệ,="" muốn="" nói="" ta="" chịu="" trách="" nhiệm="" với="" hân="" đều="" không=""
được,="" càng="" không="" có="" đăng="" ký,="" mà="" kể="" cả="" đăng="" ký="" rồi="" vẫn=""
còn="" có="" thể="" ly="" hôn="" nữa="" mà.="" ta="" tự="" hỏi="" có="" cái="" gì="" có=""
thể="" giữ="" tiêu="" vân="" lại="" bên="" người="" ta="" đây?="" tựa="" hồ,="" cái="" gì=""
cũng="" không="" có.="" “người="" nói="" a,="" nói="" đi="" xem="" nào!="" nếu="" ta=""
đi="" theo="" người="" khác="" người="" cũng="" phản="" ứng="" như="" vậy="" sao?="" cao=""
chinh="" người="" đồ="" đại="" hân="" dẫn!="" vừa="" nói="" hân="" vừa="" ném="" cái=""
đệm="" ghé="" xô="" pha="" về="" phía="" ta.="" “ta="" không="" phải="" tiểu="" thụ="" của=""
người="" sao?="" cả="" trường="" còn="" biết="" chuyện,="" tại="" sao="" người="" không=""
dám="" thừa="" nhận?="" lúc="" nãy="" sao="" không="" trả="" lời="" bọn="" họ?="" chuyện=""
lực="" văn="" triết="" người="" nghĩ="" ta="" không="" biết="" chắc?="" tại="" sao="" người=""
không="" hỏi="" ta,="" tại="" sao="" người="" không="" ăn="" giấm?="" ta="" có="" a,="" ta=""
xém="" chút="" nữa="" là="" cho="" nó="" một="" bài="" rồi,="" là="" người="" ngăn="" cản=""
ta="" chứ="" ai!="" bây="" giờ="" còn="" hỏi="" ngược="" lại="" ta,="" ta="" biết="" hỏi="" ai=""
chứ?="" “ta,="" ta="" không="" phải...="" “người="" cam="" miệng="" cho="" ta!="" “ta...=""
“tối="" nay="" ngủ="" ngoài="" ghé="" sofa!="" tiêu="" vân="" thừa="" lúc="" ta="" còn=""
đang="" sưng="" sờ,="" đấy="" ta="" sang="" một="" bên,="" vọt="" vào="" phòng="" ngủ=""
đóng="" cửa="" lại.="" trời="" a!="" ta="" đã="" trêu="" chọc="" ai="" mà="" ra="" nông=""
nổi="" này="" chứ???="" hôm="" nay="" nhất="" định="" là="" ngày="" đen="" đủ="" của=""
ta.="" bây="" giờ="" thì="" nên="" làm="" cái="" gì="" đây?="" tiểu="" công="" bị="" tiểu=""
thụ="" nhốt="" ở="" ngoài="" cửa="" không="" cho="" vào,="" loại="" tình="" huống="" này=""
ta="" còn="" chưa="" có="" dụng="" qua="" bao="" giờ="" nha.="" “uy,="" âu="" ba="" tang=""
[r:="" mẹ="" ta="" ơi?],="" ta="" là="" nhi="" tử="" của="" người.="" ta...="" mẹ="" phán:=""
nuôi="" cả="" nhà="" đâu="" phải="" chuyện="" dễ="" dàng,="" học="" hỏi="" đi,="" vẫn=""
còn="" ngờ="" lắm!="" —————="" r:="" khổ:))))))="" này="" tính="" là="" ngược=""
‘công’="" ha?=""))))))))="" bọn="" chinh,="" đúng="" là="" bọn="" vẫn="" còn="" ngờ="" lắm="">

4. Chương 3: Ngược Chi Siêu Thị Cấu Vật Thiên

[ngược chương đi siêu thị mua sắm]

Xa nhà lâu ngày, vô cùng thương nhớ cha mẹ, kết quả là dẫn vợ bé con, muốn về nhà thăm người thân một bữa.

“Tiêu Vân, chủ nhật chúng ta về nhà được không?” Gần đến ngày, ta đưa ra cái ý kiến này.

“Chủ nhật? 1/12 a..... Tại sao phải về nhà?” Tiêu Vân ngồi mép giường xoa tóc, hân vừa mới tắm xong, xà bông trên người thơm thật thơm, lông mi còn ánh lên màu vàng của ngọn đèn, vẻ mặt biếng nhác khi hân suy nghĩ có vẻ đặc biệt đáng yêu.

Cái này rõ ràng là dụ dỗ! Chắc chắn luôn! Ta nhào từ sau lưng ra, một tay ôm lấy hân, cầm gác lên vai hân, hưng hăng hít hai hơi mùi thơm của hân. Ái da, thật khiến ta vui vẻ thoải mái mà! Cảm giác được cơ thể Tiêu Vân càng ngày càng căng cứng, giống như đang căng đến giới hạn, sau đó đột nhiên giống như quả bóng bị xì hơi lại mềm xuống.

“Nói đi, có chuyện gì nhờ ta?”

đây là cái ý tứ gì chứ? Người ta hiếm khi ôn nhu một tý, thế nào mà lại thành bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm rồi đây?

“Ta có nhờ người cái gì đâu! Chỉ là muốn về nhà chơi một tý thôi, càng nói, 1/12 còn là một ngày trọng đại nhà!”

“Trọng đại? Ngày nào? Sinh nhật người sinh nhật ta kỷ niệm lần đầu gặp nhau kỷ niệm ngày đầu tiên sống chung?” “... Ngày bệnh AIDS thế giới.”

“Đi chết đi!!!”

Nửa đêm, lặn qua lật lại trần trọc không ngủ được.

“Tiêu Vân, ngủ rồi à?”

... ..

“Tiêu Vân, về nhà đi!”

... ..

... ..

“Đừng dè nữa, nặng muốn chết! Đi xuống nhanh lên, hỗn đản!”

Dưới công cuộc lấy thịt đè người vô địch thiên hạ của ta, Tiêu Vân cuối cùng cũng chịu khuất phục. Sáng sớm chủ nhật, tụi ta đi đến siêu thị trung tâm, bắt đầu điên cuồng mua đồ ăn.

“Shopping, shopping, ta yêu nhứt shopping ... à á a a...” Ta đẩy xe chở hàng, vui vẻ vừa đi vừa hát, chả hiểu sao Tiêu Vân toàn đi phía sau ta, còn gơ thêm một quyển tuần san bóng đá lên như kiểu cổ để không cho người khác thấy mặt ý. Trong lòng ta thầm nghĩ Tiêu Vân a người đã đẹp trai lắm lắm rồi, còn tự ti mặc cảm cái gì nữa?

“Đừng hát nữa, bộ không thấy tất cả mọi người đều đang nhìn người sao?” Đến một chỗ ngoặt, Tiêu Vân nhỏ giọng nói với ta.

“Ta không nhìn mọi người, làm sao biết mọi người đang nhìn ta! Chịu thôi, tại ta đẹp zai quá, liếc mắt một cái là ảo thế này này.” Ta tùy ý phất tóc mái một phát, làm một tư thế pose ảnh không chệ vào đâu được. “Cho xin đi! Đây là vì người vừa bước vào siêu thị là bắt đầu hát hò ầm ĩ, làm hại ta cũng mất hết cả thể diện.”

“Ta vui vẻ mới hát nha, hôm nay ta muốn mua sắm điên cuồng luôn!”

“Thế thì cũng không cần mua cả băng vệ sinh đâu á!”

Tiêu Vân rống lên, lập tức có cả một đồng ánh mắt tóe điện lóe xẹt xẹt bắn lên người tụi ta.

“Người xem, làm người ta chú ý phải là người mới đúng nha!” Ta hạ giọng, “Ta thật sự có mua luôn cả băng vệ sinh hả? Thôi không sao, về nhà cho chị dùng. Bả nhất định sẽ vì quan tâm chăm sóc tận tình của em trai ta đây mà khóc nước mắt nước mũi tùm lum luôn! Mà có khi có thể bán để kiếm sinh hoạt phí ấy nhể...”

“Ta không bao giờ đi dạo phố với người nữa.”

“Thôi mà, thôi mà.”

Tiêu Vân cái gọi là ‘không bao giờ’ cũng vô dụng thôi, cả N lần trước không phải ta gỡ công phu lấy thịt đè người ra, hấn liền bị thần phục luôn ó sao? Dọa hử, ta thềm vào mà sợ!

Đi mấy vòng thì đến khu đồ chơi, thấy một đứa nhỏ đang cố với một cái xe điều khiển, nhưng mà kệ để xe điều khiển ở cao quá, trên cái mặt béo béo mập mập của nó cũng toát đầy mồ hôi hột. Hết cách, nó đành phải nhảy tưng tưng lên với, nhìn cái thân thể tròn tròn của nó nảy lên nảy xuống, ta liền thấy buồn cười mún chết.

Cuối cùng, nó túm được cái xe, cười toe toét.

“Ta nhớ, lần cuối ta làm ra cái hành động này là lúc lớp hai, ta cố với một trái trứng Phục Sinh. Sau rồi, ta never làm ra cái tư thế mất hết cả thể diện này nữa.”

Tiêu Vân ngó ta, trong mắt hiện lên một tia phiến muộn. “Ta biết rồi, người đang trong quá trình trưởng thành, tất nhiên sẽ trở nên hiểu sự đời, sẽ thấy xấu hổ, cái hành động trẻ con đó sẽ làm mình trông mất hết hình tượng. Đến lúc chẳng may mà có với không được, chúng ta đành phải buông tha.”

“Tiêu Vân, ngữ khí người hảo thành thực nha, hơn nữa lời người nói cũng hảo có triết lý nga!” Ta lập tức sùng bái nhìn hần.

“Đừng như vậy, trở nên tinh thông khôn khéo, không phải người sai, người chung quy đều là muốn trưởng thành cả.” Hần ôn nhu sờ sờ đầu ta.

“Chính xác á, ta không bao giờ kiễng chân với đồ nữa, không lại có đứa dám bảo ta lùn như trái bí!”

... ..

“Người quên luôn mấy lời ta mới nói đi!”

Ể? Như thế nào mà cái trán Tiêu Vân vừa đen lại một cục rồi, hơn nữa cái mặt sao trông ỨC CHẾ QUÁ THẾ?

Cao Chính phán: Ái da, rõ thật là một đứa nhỏ đa cảm mà! [R: =.=|||]

“Mua đủ chưa? Sắp giữa trưa rồi, mẹ gọi điện dục 6 lần rồi đấy.”

“Rồi rồi, này, người đi thanh toán đi.”

“Sao lại là ta?”

“Ái da, chuyện nhỏ xúi ý so đo làm gì, của người chính là của ta, của ta tất nhiên cũng là của người, mau đi đi.” Ta thừa dịp không ai chú ý, hun nhẹ lên mặt Tiêu Vân một cái, sau đó bỏ lại xe đẩy hàng chạy thẳng sang quầy bán CD.

Đến lúc đi được rõ xa rồi vẫn còn nghe được Tiêu Vân rống: “Cao Chính đại hỗn đản, biết ngay người lại thế này!”

Ta chọn được mấy đĩa phim kinh dị mới xong, Tiêu Vân vác theo một đồng túi lớn túi nhỏ từ trong đám người nhưng nhúc nhích mở một đường máu đi ra. Gọi taxi đi thẳng đến nhà mẹ ta, đương nhiên, tiền này là Tiêu Vân chi. Người cũng đừng có mà khinh ta là Tiểu Bạch Kiếm nuôi trong nhà, thực sự là tiền công của ta không được nhiều, hơn nữa chi tiêu trong nhà đều là Tiêu Vân quản lý, cho nên hần phải trả tiền tất cũng là đương nhiên.

“Người còn lằm bằm cái gì nữa?”

“Ta làm sáng tỏ sự thật với các fans của ta.” [R: o.O|||]

“Hở?”

“Không có gì, mau vào đi!”

Một cước đạp Tiêu Vân vào nhà, đương nhiên, trước tiên ta vẫn chưa quên cướp mấy cái túi trong tay hần. Nếu cái đám ở nhà ta mà thấy từ xa tay xách nách mang lại thấy hai tay ta trống trơn, Tiêu Vân lại mệt như trâu, không chừng còn đá ta sang tận I-rắc đoàn tụ với Bin Laden luôn cũng nên.

“Mẹ, bọn con tới.”

“Cuối cùng cũng đến, tất cả đều chờ nguyên liệu nấu ăn của hai đứa đây! Ta thấy, trưa nay ăn lẩu đi.”

“Ăn lẩu?! Mẹ thật đáng sợ...”

Chát! Mẹ ta dùng luôn đạn chỉ thần công búng cho ta một cái trên đầu.

“Làm đại trưởng phu rồi còn giả bộ cái gì! Hơn nữa, người khả ái được như vợ nhỏ nhà người chắc mà ham?”

Đau quá! Ta vừa xoa xoa cái trán vừa nghĩ, rốt cuộc hần là con mẹ hay con là con mẹ? Vô lương tâm! Ngực thì phẳng mà hông thì to, ô, điểm ấy đẹp lại rất giống nhau nha.

“Người nói ai ngực phẳng mông to?!”

Óa óa, sao ta lại không cẩn thận nói luôn cả lời trong tâm ra rồi? Ta lại liếc,! Mẹ ta sao lại biến thành Thủy Thủ Mặt Trăng luôn rồi?

“Người đồ lão toét, ta đại diện Mặt Trăng tiêu diệt người!”

Tiếp theo, các loại xiên nĩa nôi niêu thìa xẻng như tên lửa nhắm thẳng vào ta mà phi. Má ơi! Cái gì này? Không lẽ là tường thuật trực tiếp tại hiện trường cảnh bà chủ gia đình kiêm chiến binh xinh đẹp ầu ẩu đả đâm máu không cần ngựa vẫn chiến thắng tuyệt đối ???

“Tiêu Vân, cứu ta với!”

“Tiêu Vân? Có mà gọi đầu vân cũng vô dụng!” [R: ta cũng hơi hiểu ‘đầu vân’ là gì >”

5. Chương 4: Ngược Chi Khảo Thí Tác Tệ Thiên

[Ngược chương gian lận thi cử]

“Hết rồi, tận thế rồi! Sao Hỏa đụng Trái đất rồi! Óa óa óa óa.....”

Tiếng ca cổ nào thê thảm động lòng người a, không sai, chính là phát ra từ cái mỏ của người đẹp trai đã man con ngan vô địch vũ trụ Cao Chính ta đây. Bất quá... Bây giờ không phải lúc nói cái này! Quan trọng là, SẮP THI RỒI!

Đứa Vương bát đần nào dám phát ngôn là khoa cử khảo thí là phát minh thứ 5 của Trung Quốc? Ta muốn hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà nó!

“Sao nào? Muốn ý kiến gì với ta đây hả, tiểu công?”

Không xong rồi! Sao ta lại nói lời trong lòng ra luôn nữa rồi? Mau mau ngậm mồm lại thôi. Vì tránh để Tiêu Vân phát biểu, ta vội vàng giơ một cái bảng, trên viết “Đừng để ý ta, viết K thư”, lượn quanh phòng một vòng. Liếc khóe mắt ngó Tiêu Vân một cái, thấy hần lần nữa chui lại vào trong chăn, ta mới dám yên tâm mà đặt lại mông xuống giường.

“Hic, cái đề này khó quá đi. Carbon dioxide với oxy cái nào nặng hơn?” Ta lắc lư trái nghĩ phải nghĩ,! Đứa nào ra cái đề bựa lô này thế hở, ta biết thế quái nào được, biết làm sao được cái nào nặng, có bản lĩnh thì mày gọi carbon dioxide với oxy ra đây xếp hàng mà cân! Bất quá lần này ta thông minh ra rồi nên không có nói ra khỏi miệng, hô hô, thấy Tiêu Vân vẫn ngủ rất say, ta lén lút nhón tay kéo cái gối hần ra lấy tờ đáp án ở dưới, nhẹ nhàng nhẹ nhàng....

“Cao Chính! Người rập tâm không cho ta ngủ chứ gì? Có muốn thi qua không hả?”

“Có muốn!”

“Thế thì học đàng hoàng cho ta!”

“Nhưng mà cái đề này khó quá đi.”

Vừa nghe ta nói như vậy, Tiêu Vân cuối cùng cũng đề lừa giận lại, cúi gằm mặt, mái tóc mềm mại vào nếp trong nháy mắt biến thành cái tổ quạ. Có thể thấy được bộ dạng này của người được mệnh danh giáo viên đệ nhất ưu nhả công tử, trừ Cao Chính ta ra không thể có người thứ hai. Ta đắc ý cười cười.

“Đề nào?”

“Đề 8.”

Trong mắt Tiêu Vân đầy tơ máu, đều là vì kỳ thi chung sắp tới rồi, ta vốn là một đứa dốt nát cứ nói đến học tập là y như rằng muốn bệnh luôn nhưng bây giờ cấp bách quá cũng muốn học bạc cả đầu luôn rồi, Tiêu Vân không thể không thức trắng đêm mà bổ túc cho ta.

Hắn còn dùng hết các loại biện pháp, giải thích cho thật dễ hiểu. Người nói cái từ (despair) coi, Tiêu Vân phân giải cho ta thành des (chờ chết), pair (đôi 1). Người hỏi giải thích thế nào? Một chờ 1 chờ chết, thế chẳng là tuyệt vọng còn gì!

Chính là dùng cái loại phương pháp này, miễn cưỡng giúp ta qua cửa môn Tiếng Anh. Hơn nữa hắn đoán đề tỉ lệ trúng đến 80%, những cái khác cũng đối phó được tạm tạm rồi.

Huynh đệ trong lớp đều mừng rỡ ta, người nha còn thì không qua cửa lần nữa, chúng ta liền bỗng dả uyên ương! [R: aka đập cả đôi:))]

Ai, người nói chuyện nhà người khác bọn họ nôn nóng đòi coi náo nhiệt cái gì. Chẳng phải là đang ghen ghét ta có một tiểu thụ hoàn mỹ đó sao, có bản lãnh các người cũng tìm một người coi à.

“Đề này làm sao mà không giải được?” Ta nghe ra đó nha, Tiêu Vân bây giờ chính là đang cưỡng chế lửa giận, ta cơ hồ có thể nhìn xuyên qua tờ đề ó nha, thấy luôn hai mắt hắn đang phừng phừng hai ngọn lửa...

“Ta sao biết chúng nó đứa nào nặng hơn? Oxy á? Khoan để ta đoán lại, carbon dioxide nặng hơn chứ gì.” Ai bảo tên nó dài hơn!

... ..

“Hỗn đản! Nếu carbon dioxide nặng, thì người bò ra đất một lúc còn không chết à!”

Ta gãi gãi đầu nghĩ, cũng đúng nga!

“Tiêu Vân, người thật thông minh.” Ta hào phóng tặng cho hắn một nụ cười thật to.

Tiêu Vân cúi đầu, ta xem thấy trán hắn đen lại một khối. Chỉ nghe hắn nói: “Không có chi, đây là vì người ngu quá.” Thanh âm kia, giống như tiếng thở dài nặng nề a.

R: quá ngu =))))))))))hơn cả ta =)))))))) khắc khắc

cứ xuất hiện thêm 1 đứa ngu hơn mình là ta lại đẩy lên một nỗi niềm sung sướng khó tả =))

Chương này ngắn dễ sợ, các chương ‘ngược’ đã hết!

6. Chương 5: Thùy Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Hoan Độ Thánh Đản Thiên

[‘Đứa nào dám ngược tiểu thụ của ta?!’ Chương ‘Lễ Giáng Sinh vui vẻ’]

[R: theo như ta đoán thì từ chương này mới chính thức là chính văn:))]

Dính phải một đồng kiểm tra cuối kỳ, đối với ta mà nói, tháng 12 không cần phải nghi ngờ chính là một tháng bi thảm. Ánh sáng ảm áp rực rỡ xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu lên người ta, trong đầu ta vô luận thế nào cũng không nhét nổi cái công thức rườm rà khảm khú kia, bình tĩnh cái đã, cả người ta đã uể oải đến độ sắp lảo ra hôn mê luôn rồi này. Điều an ủi duy nhất của ta chính là, cả lớp không phải có mỗi mình ta là thằng duy nhất phờ phạc lơ đãng vì thi cử, nhưng mà mỗi ngày phải ngó cái mặt của cái đứa chỉ cần dòm sách hai lần là có thể có toàn điểm thi ưu tú kia, làm cho ta lúc nào cũng cảm thấy Thượng Đế quả là một thằng cha không công bằng, ta thực giận muốn điên luôn. Bất quá, mấy ngày nay Tiêu Vân cũng bề bộn nhiều việc, không phải bận ôn bài, mà là bận bày biện nhà cửa, mua một đồng đồ ăn, muốn chuẩn bị một lễ Giáng Sinh đa dạng. Trong năm Tiêu Vân thích nhất là lễ Giáng Sinh, mỗi khi đến thời gian này, hắn liền cả ngày nhảy nhót sung sướng, có khi đang nửa đêm còn bật dậy cười hô hố, cười đã rồi mới lăn về ngủ tiếp. Mà ta chỉ còn tác dụng duy nhất là ngó hắn mà bày ra vẻ mặt thiệt là đáng yêu còn trong đầu thì niệm mình phải bình tĩnh tỉnh táo, hắc tuyến cứ phải gọi là tủa ra lả tả.

Ví dụ như lúc này, Tiêu Vân đi một đôi dép trong nhà xù đầy lông, ở trong phòng chạy tới chạy lui, lúc thì hí hoáy loay hoay cái đồng hồ hình bông tuyết mới mua, lúc thì dịch qua dịch lại cái cây thông Noel vĩ đại...

“Cao Chính, người xem, chỗ này để thêm một cây thông Noel nhỏ trông có được không?”

Ta lơ đã lơ đã ngẩng cái đầu lên, vốn muốn nói cũng mua nhiều cây thế rồi, nhưng mà thấy cái vẻ mặt cực kỳ mong chờ thở hổn hển như trẻ con của hắn, thì không đành lòng đã kích hắn.

“Ừ, đẹp đấy.”

... ..

“Vân, câu tiếp theo của ‘Kiều biên hồng được’ là gì?”

“Niên niên tri vi thù sinh.” Tiêu Vân trả lời ngay theo phản xạ càng làm ta thêm bất mãn., tại sao ta đọc đi đọc lại mãi mà không nhớ được, tiểu tử này vừa nghe đã biết là sao? Chẳng lẽ trong não hắn có cái động cơ à?

Cổ nén xúc động muốn mở đầu Tiêu Vân ra coi, ta lại cầm quyển sách ôn tập vật lý.

“Vân, người phát minh ra điện từ là ai?”

“Nhà Vật lý học người Đan Mạch Oersted [1], sinh năm 1777, mất năm 1851. Lúc phát minh ra là năm 1820.”

Trong lòng ta thầm nghĩ người nhà Tiêu Vân quá tàn nhẫn a, cho dù người biết cũng không cần kể ra chi tiết thế! Đây rõ ràng là đã kích trầm trọng với một đóa hoa của tổ quốc (là ta).

Vùi hoa dập liễu a!! “Thế còn điện từ trường thì...”

“Lý thuyết của Maxwell [2]... Cao Chính, người nói chỗ này dán thêm vài con tuần lộc trông được không?”

“Được được được.” Ta căn bản ngay cả đầu cũng không muốn nâng nữa, dù sao mặc kệ ta nói cái gì thì hắn cũng làm xong rồi.

“Đơn vị độ cảm ứng từ...”

“Là Tesla [3]. Cao Chính, người thấy hoa này màu đỏ hay màu trắng thì đẹp?”

... .. Ta rất nhẫn nại nhưng lần này thì không thể nhẫn nữa!

Ta lấy thể mãnh hổ hạ sơn nhảy xuống giường, vọt tới bên người Tiêu Vân, một tay khiêng hắn lên, sau đó bồng bồng khí thế mà quăng hắn lên giường.

“Giúp ta ôn bài! Nếu không không cho người chơi Giáng Sinh!” Ta chính là muốn thử xem hành động nam tử khí khái nó cảm động ra làm sao a.

Nhưng mà, hai giây sau ta liền hối hận, tuy nói ta là công, nhưng mà trên thực tế trong nhà ta mới là người chịu (thụ) ỨC HIẾP a.

Nhìn vẻ mặt khó tin của Tiêu Vân, trong lòng ta cầu khẩn Chúa Jesus Đức mẹ Maria Quan Âm đại sĩ Như Lai phật tổ phù hộ ta tháng sau đừng có bị cắt tiền tiêu vật a.

Chỉ thấy Tiêu Vân vẻ mặt từ giật mình chuyển sang ngạc nhiên, tim ta cũng đập nhanh theo. Thành thật mà nói chính ta cũng còn cảm thấy khó tin, bằng cái thân này của ta mà dám vác Tiêu Vân mới đây vừa cao hơn ta thêm nửa cm, cứ như nghìn lẻ một đêm á. Nhưng mà ta làm được rồi!

(Đừng liên tưởng ta với chó cùng rút giậu)

“Tiêu Vân...”

“Người sao có thể làm vậy?”

“Ta, ta, xin lỗi mà.”

“Ôn tập thì ôn tập, người sao lại có thể không cho người ta chơi Giáng Sinh!!! Người quá đáng! Ô ô...”

... ..

Hình như ta cảm thấy cảm của ta bị trật khớp thì phải, rớt xuống sàn luôn rồi? Rụng a... Đau quá trời!

Xui xẻo cuối cùng cũng giáng xuống, sáng sớm, chuông cửa đã bắt đầu vang không ngừng, rõ là một chữ ‘PHIỀN’ quá to! Mở cửa, chính là đại ca Cao Minh khuynh quốc khuynh thành của ta... cùng gia quyến. Ca ca vừa thấy ta, liền dào dạt nhiệt tình mà nhào vào, hai tay ôm lấy cổ ta rồi còn cho thêm một cái kiss nóng bỏng. Nghĩ không ra lão ca so với ta còn ngơ với ngu lại còn hay quên gấp 3 lần còn nhớ đến ta, thật là cảm động biết bao!

“Chỉnh Chỉnh, sinh nhật vui vẻ!”

Ờ? Sinh nhật hử? Sinh nhật ai cơ?

“Hôm nay là lễ Giáng sinh.” Từ Nhã Phong đẹp trai đứng bên cạnh ca ca này giờ ghé vào lỗ tai ổng nhỏ giọng nhắc nhở.

“Oa! Hôm nay là lễ Giáng Sinh à...”

Ta van người đừng nên lộ ra cái vẻ mặt bưng bít như giác ngộ ra chân lý này a! Nếu được, ta thực muốn đóng sầm cái cửa lại luôn bây giờ.

“Nhưng mà ta còn mua cả bánh sinh nhật luôn rồi...” Cái kiểu vẻ mặt rưng rưng muốn khóc này của mỹ nhân thật khiến cho người ta thương xót mà, ta tự nhiên cũng không nỡ tàn nhẫn.

“Không sao, dù gì Giáng Sinh ăn bánh ngọt cũng được ấy mà.” Ta an ủi nói.

“Chỉnh Chỉnh thật tốt!” Mỹ nhân lập tức nín khóc mỉm cười.

... ..

“Di? Bánh ngọt của ta đâu?”

“Lúc người đi ngang qua tiệm bánh ngọt thì quên mua.” Từ Nhã Phong lại tốt bụng nhắc nhở tập 2.

Ta van người không cần ở bên cạnh chú thích! Biết ca ca ta trí nhớ không tốt, còn ở bên cạnh đâm chọc. Ta xem các người cơ bản không có thành ý!

“Như vậy a, Chỉnh Chỉnh, xin lỗi!”

“KHÔNGSAOCÁ, đến xem là tốt rồi.” Ta tận lực không để mình nói ra nghiêng rằng nghiêng lợi. “Thế thì, Nhã Phong, bây giờ chúng ta đi đâu?” Cục cưng tò mò hỏi.

“Người nói muốn đi mua giày cho ta.” Trả lời thật rõ cho cục cưng, còn không quên liếc mắt đưa tình.

“Chỉnh Chỉnh, chúng ta phải đi rồi nga! Valentine vui vẻ!” Nói xong còn cười quyến rũ.

“Được, Valentine vui vẻ!”

Liếc mắt nhìn Lão ca chạy theo tình nhân ra thang máy, ta còn mang máng nghe được cuộc nói chuyện như vậy:

“A, chỗ này không phải gần nhà Cao Chỉnh sao? Chúng ta đi xem nó đi!”

“Người vừa mới xem xong rồi.”

“Là thế hả...”

Lão ca đi rồi, ta lại muốn vùi đầu vào ôn tập một chút, thì chuông cửa phiền-muốn-chết lại eo éo. Ta mở cửa ra vừa nhìn, quả nhiên là lão mẹ vô địch của ta cùng chồng bà.

“Con à, Giáng sinh vui vẻ!”

“Giáng sinh vui vẻ!” Ta hữu khí vô lực nói.

“Con ngoan, muốn quà Giáng sinh gì nào?” Lúc nói lời này, còn không quên giấu một cái hộp ra sau lão cha. Kháo! Cũng mua cả rồi còn muốn hỏi cái gì, làm như con mẹ còn học mẫu giáo không bằng.

“Miễn là mẹ tặng, cái gì con cũng thích.” Aiz Cao Chỉnh, người cũng thành một đứa dối trá rồi!

“Thật a, mẹ thật cao hứng nga! Tặng cho người, sản phẩm nâng cấp mới nhất của bao cao su thương hiệu Cường Lực đây!”Làm ơn đi! Ngay cả bao cao su mà cũng có bản nâng cấp, có phải còn muốn đặt cả bí danh luôn không nữa!!

“...Mẹ, con rất thích.” Van cầu cha mẹ mau mau đi nhanh cho, ta muốn nôn lăm rồi nha!

Cha mẹ vừa đi y rằng lại phải nghênh đón một đôi ác ma, một ngày tốt đẹp như vậy cứ vậy mà đen thui hơn phân nửa.

“Vân Vân, Chinh Chinh, tỷ tỷ chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn của các cưng đến xem các cưng đây! Oa! Nhà nhỏ mà dọn dẹp được ấm áp dã man ó nha, cây thông Noel này thật lớn nha! Mau nhìn, còn có cả tượng Santa Claus nữa nha! Chỗ này chỗ này, toàn là đồ trang sức tinh xảo a...”

Lão tỷ, ta xem các người đầu phải đến xem chúng ta, mà là tới hại chúng ta thì có.

Bỗng nhiên, ta cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển. Ta đại khái là, hình như, có lẽ... ừm, xỉu luôn rồi.

Khi ta tỉnh lại, đã là 11h50’ đêm. Thấy ta tỉnh, Tiêu Vân cao hứng đếm xém chảy cả nước mắt.

“Cao Chinh, Giáng sinh vui vẻ!”

“Tiêu Vân, Giáng sinh vui vẻ!”

“Người muốn được quà gì nào?”

“Ha ha... Mặc kệ ta muốn cái gì, người không phải đều muốn tặng ta một bộ đồ ngủ hello kitty rồi đi?”

“Sao lại nói thế, tốt xấu gì cũng là một mảnh tâm ý của ta.”

“Cám ơn người nga. Ta đi thay, quà của người ở phía dưới bàn trà.”

Ta ở trong phòng tắm thay áo ngủ hình con mèo béo béo mập mập, cố gắng làm tinh thần thoải mái lại. Lễ Giáng sinh này, ta còn chưa có kịp cùng Tiêu Vân nồng nhiệt thăm thiết nữa, tất cả đều tại cái đám đáng hận kia phá hỏng. Hắc hắc... Ta liền tới bồi thường một chút nào!

Tinh khí bừng bừng nhảy ra khỏi phòng tắm, thấy Tiêu Vân đã lên giường, ta ra về đáng yêu nói: “Vân thân ái, xem ta có đáng yêu không nè?”

Nhưng mà lúc này, tiếng chuông 12h đã vang rồi, lễ Giáng sinh toàn là đau khổ cũng theo thế mà chấm dứt. Ta thở ra một hơi dài.

“Cao Chinh! Người bị làm sao đấy? Sao mà ăn mặc muốn ói thế hả, đừng hòng ngủ trên giường!”

BỐP! Một cái gối phi thẳng về phía ta, vinh quang hít đất!

Ông già Noel phán: đây thực sự là một kỷ niệm đáng giá trong cuộc sống!

R: thì ra cứ đến Noel em Vân sẽ phát tác... >D< giải="" thích="" tên="" của="" 2="" anh="" em="" nhà="" em="" chinh="" cái="" đã="" [h="" ta="" mới="" nhớ="" ra]="" cao="" cao, chinh="" chinh="" phục,="" tên="" cao="" chinh="" có="" thể="" hiểu="" là="" chinh="" phục="" tâm="" cao.="" còn="" cao="" minh="" chắc="" ai="" cũng="" biết="" rồi.="" tên="" của="" 2="" anh="" em="" nó="" đều="" có="" ẩn="" ý="" trong="" ấy="" cả="">

7. Chương 6: Thù Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Tương Ước Độ Giả Thiên

[‘Đứa nào dám ngược tiểu thụ của ta?!’ Chương ‘Kỳ nghỉ đôi’]

Đứng trên bãi biển của Mã Nhĩ đại phu, nhìn đại dương mênh mông những con sóng óng ánh vỗ lên bờ cát trắng tinh mịn, thật khiến cho người ta không thể không kích động muốn gào lên thật to.

“NGHỈ HÈ THẬT LÀ SUỐNG! TA YÊU NHẤT MÙA HÈ!” Cao Chinh ta, chính là một đứa cứ hễ muốn gào thét thì ta đây cứ gào thét.

“Chinh Chinh, chờ ta một chút.” Lão ca xinh đẹp động lòng người của ta đang ôm cái phao trong suốt màu mè chạy đến, mặt cười toe toét theo sau phía sau ta.

Không sai! Kỳ nghỉ hè này, ta cùng Tiêu Vân hẹn người cực kỳ thương lão ca của ta là Mã Nhị đại phu đi nghỉ, thả lỏng tinh thần uể oải của cả một năm học căng thẳng, tiện thể dưỡng sức chuẩn bị cho kỳ thi tiếp theo.

Thấy lão ca ôm cái phao siêu ầu trĩ kia, ta không thể không thừa nhận, mặc dù ca ca ta tên là Cao Minh, nhưng ổng thực sự một tý tỵ tỵ tỵ tỵ cũng không có cao minh, thậm chí bệnh hay quên của ổng thực khiến người khác cực độ hoài nghi lẽ nào đó là triệu chứng lão hóa của tuổi già?

“Ca, người như thế nào có thể dùng cái loại phao cứu sinh này a?”

Mỹ nhân ủy khuất cúi đầu, dùng sức hấp hấp cái mũi, “Ta vốn muốn thuê cái phao hình con vịt kia cơ, cái loại mà cho được cả hai chân vào quẫy quẫy ý, nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?!”

“Ông chủ nói... Cái cuối cùng bị người ta thuê mất rồi!”

“Là thế sao? Ha ha... Cái này a, chuyện nhỏ ý mà, không cần để ý ha.”

Tiêu Vân tức giận trừng mắt liếc ta, cố gắng đi cách xa ta ra một ít. Từ Nhã Phong thì che ô che nắng, đi theo sau lão ca ta, thay ổng ngăn cản tia tử ngoại mãnh liệt, bảo vệ da thịt non nớt mịn màng của ổng.

“Ca, người có phải vẫn còn dùng kem chống nắng OLAY không?”

“Không có đâu, người ta gần đây bắt đầu dùng SK2 rồi.”

Ta gật đầu, nhìn Từ Nhã Phong đang liều mạng trát một đồng kem lên người lão ca, trong lòng cảm thấy thập phần may mắn vì lúc đầu ta là được lão mẹ ta bồi dưỡng ra, chứ chẳng may không cẩn thận giống như lão ca ta rơi vào tay của lão tỷ biến thái kia, nhất định là chết không kịp ngáp rồi.

Vứt dép lê lại dẫm thẳng chân trần lên bờ cát nóng, hơi nóng truyền thẳng từ lòng bàn chân lên bụng dưới, đỉnh đầu, kết quả là ta nhất thời ‘↑’. [R: thỉnh mọi người tự hiểu =///=|||]

“Tiêu vân, đến đến đến, xuống bơi a!”

“Làm gì? Không tự bơi được hả?”

Di? Sao cái mặt Tiêu Vân trông như vũ trang hạng nặng thế kia? Chẳng lẽ ta không cẩn thận để lộ nguy trang?

“Một mình ta không cẩn thận mà bơi tới chỗ sâu quá, bị chìm thì làm sao bây giờ? Người đến lúc đó không kịp cứu ta, sẽ biến thành quả phụ á! Đến đi, cùng nhau bơi cũng có sao đâu. Không lẽ người là vịt cạn? Không sao, ta có thể cho người mượn phao này.”

“Ai thèm dùng phao của người! Mất mặt!” Vừa nói, Tiêu vân vừa từ trên bờ đi xuống nước.

Hắc hắc! Trước lừa xuống nước đã, sau đó tìm một chỗ không có ai... Kể cả hắc không nghe lời, ở dưới nước cũng không thể nào làm khó dễ được ta. Muh ha ha, ta quả thực quá thông minh!

Thấy Từ Nhã Phong hé cái mặt phị ra, ta đoán hắc cũng húng ‘↑’ hừng hực rồi ý, ta nhường giúp hắc một lần vậy!

“Ca, đứng ở chỗ kia ầm ầm, xuống nước chơi đi!” Vừa nói ta vừa vốc nước, hắt về phía lão ca.

Đột nhiên bị hắt nước vào người, Cao Minh giống như tỉnh hắc.

“A, sao trên người ta cũng ướt rồi?”

“Đó là vì người mới bơi qua vịnh.”

“Thật á, nguyên lai đã bơi qua rồi, bảo sao ta lại thấy mệt như vậy! Chúng ta đến dưới bóng cây nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, lão ca liền cùng tên người yêu mặt mày hơn hử đi về phía ghế nằm dưới tán cây. Từ Nhã Phong còn không quên quay sang xùy xùy [xua đuổi] cả đám xung quanh.

Lúc đó ta mới có chút rõ ràng, thì ra Từ Nhã Phong là không muốn người khác được tham quan miễn phí thân thể của lão ca ta. Lão ca ta không hiểu chuyện lại bị hấn lừa, thật buồn muốn khóc đi! Cho lão ca đáng thương của ta 3 giây mặc niệm

“Cao Chinh, còn rề rà ở đây làm gì nữa? Dám quăng ta một mình ở đây à!”

Ta nhìn lại, Tiêu Vân đang cau mày cầm lưới bóng nổi ngăn khu an toàn, hơn nữa còn có mấy cô thân hình nóng bỏng đang lượn lờ ngày càng sát hấn.

Này này ô hay nhỉ! Chính chủ còn ở đây, ai cho mấy vai phụ các người lượn vào làm bóng đèn hử? Tiêu Vân, ta đến đây!

Buổi sáng bơi 40 phút, rồi lại phơi nắng đến muốn lột da luôn. Giống như con cá khô bò lổm ngổm trên bờ, thấy cái mặt Từ Nhã Phong đầy quân phong đặc ý, rõ là lão ca ta lại để hấn ăn được ít nhiều đồ ngon rồi. Đúng là một tên nam nhân XX! Cái gì? Người nói ta ganh tỵ? Không cho nói! Đứa nào nói nữa ta liền... Ta liền, liền... chịu thôi.

Lớn lên đẹp trai cũng thật là phiền phức, đi đến đâu cũng làm mất mọi người tranh nhau ngó. Lại nói ta vừa mới cùng Tiêu Vân đi tới một góc rất ít người, ngay cả hai cái tay nhỏ còn chưa kịp sờ sờ, lập tức đã có người mò đến rồi. Đuổi rồi lại tới, tới rồi lại đuổi, lặp đi lặp lại, cuối cùng không cần biết là ai còn chưa nhìn rõ mặt ta đã phóng sát khí!

Khó chịu nhìn cái bộ dáng Từ Nhã Phong, giống như vừa chiếm được một đồng tiền nghi. Cho nên đến trưa bọn ta liền tách ra hành động, ta cùng Tiêu Vân lặn xuống nước, chơi đùa bơi lượn một chút, rất nhanh màn đêm liền buông xuống. Ngồi ở phòng ăn ngoài trời của khách sạn ven biển, một bên ăn hải sản, một bên nghe sóng biển rì rào, một bên cảm thụ gió biển ẩm ướt, quả thực tự tại giống như thần tiên.

Ăn được một nửa, Tiêu Vân đột nhiên rời chỗ ngồi, nghiêng bàn, chạy ra bờ cát. Tà dương che phủ biển rộng, vỏ sò trắng ban ngày bị sóng xô lên bờ, lúc này cũng biến thành màu tím nhàn nhạt.

“Sao lại đột nhiên chạy đi?” Ta đứng ở phía sau Tiêu Vân, hỏi.

Hấn không nói lời nào, mà là mở rộng hai cánh tay, làm gió thổi căng quần áo hấn. Trong mơ hồ, ta dường như nghĩ thấy được tóc hấn nhuốm đầy hơi thở của hải dương, cơ hồ làm ta mê say.

“Ta có chút không tin, cuộc sống hạnh phúc như vậy chung quy lại giống như một giấc mơ huyền ảo.”

Qua hồi lâu, Tiêu Vân mở miệng nói thế. Ta đứng sau lưng hấn, không thấy rõ vẻ mặt hấn lúc này, có lẽ ưu thương, có lẽ thỏa mãn. Ta không biết.

“Vân, cuộc sống này vốn là thuộc về người. Còn người thuộc về ta.”

“Làm cái gì mà ăn nói mắc ói như vậy, người chịu được a!”

Ta biết Tiêu Vân mặc dù ngoài miệng nói là vậy, nhưng trong lòng cao hứng cực kỳ. Mỗi khi ta nói an ủi hấn, hấn chung quy đều khó nén được vui vẻ.

Trời đêm có chút đậm thêm, mấy ngôi sao sớm đã hiện lên.

Ta từ phía sau ôm lấy Tiêu Vân, cầm gối lên vai hấn, động tác này đối với ta mà nói đã có chút hao sức. Không hiểu gần đây tên này ăn cái gì, cả người vậy mà tự nhiên dài ra.

“Tiêu Vân, người xem chúng ta giống đang chụp ảnh ‘Titanic phiên bản nam nam’ không?”

“Ngớ ngẩn! Đó là bi kịch. Ta lúc này cảm thấy, chúng ta...”

“Oa Vân Vân cùng Chinh Chinh đang chơi trò cướp biển Caribbean nha! Nhã Phong, chúng ta cũng đến chơi có được hay không?”

Nếu không phải đột nhiên bị phá vỡ thời khắc tốt đẹp như vậy, ta thật muốn xông lên hỏi một thanh niên trẻ tuổi như hoa thể này chỗ nào mà giống cướp biển chứ hử!!

Kéo rèm cửa sổ, ngăn biển đêm sóng trào dữ dội ra ngoài tầm mắt. Tiêu Vân đã ngủ thiếp đi, ta mới có thể thong thả ngắm một cái. Hẳn thực sự đẹp cực kỳ, trên môi vẫn còn lưu lại vị nước biển, đẹp tuyệt còn có pha chút hơi đắng đắng, này đại khái chính là tình yêu của chúng ta. Tình yêu a! Tình yêu... Bất quá bây giờ không phải lúc để mà rảnh làm người lương thiện bù ngủ xúc động.

Lúc này, quan trọng nhất là....

“Lão mẹ, ăn cái gì để mau cao lớn bây giờ?”

... ..

Lão mẹ phán: tự cầu phúc đi!

R: từ giai đoạn Giáng Sinh (chương trước) mà nhảy ngay sang nghỉ hè được... ồ men mà ta like đôi ca ca Cao Minh để sợ =))))))

8. Chương 7: Thù Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Chính Chính Thụ Nan Ký

(‘Đứa nào dám ngược tiểu thụ của ta’- chương – Chính Chính gặp nạn ký)

“TẠI SAO?! Tại sao muốn ta đại biểu cho trường đi tham gia liên kết hữu nghị? Nói cho người biết, ta chết cũng không đồng ý!”

“Cao Chính, liên kết hữu nghị có gì mà khủng lắm đâu! Người anh tuần tiêu sái người siêu phạm vượt bậc, quả thực chính là viên minh châu của trường học chúng ta, chính là vương tử trong trái tim bọn ta, người chính là tình nhân mà mọi người luôn luôn ước ao mơ tưởng, lần này cũng ‘Chí Cao’ liên kết hữu nghị, nếu người không tham gia thì có biết bao cô gái sẽ tan nát cõi lòng đây a! Người nhần tâm sao? Người tàn nhẫn quyết tâm thương tổn trái tim thuần khiết trong sáng của các nàng sao? Cái gọi là, tuy cùng sinh, há chẳng lại không thể cho nhau...”

Nhìn điệu bộ của ủy viên ban Văn thể mỹ kiêm đại biểu ban ngữ văn miệng lưỡi lưu loát thao thao bất tuyệt, trong lòng ta nghĩ muốn, không phải chỉ là một hoạt động liên kết hữu nghị nho nhỏ thôi sao? Đến mức ta thành tội nhân thiên cổ nữa ý hử? Được, lấy thân phận là con cháu nhà họ Cao suy nghĩ, ta phải tham gia thôi!

Cái gì? Ai nói ta ư ờn hử? Đứa nào dám nói ta liền P đứa ấy sang thắng I-rắc, chơi với vú em Bil Laden luôn nhá! Được rồi, đáp ứng người là được. Đúng là chả hiểu trường sắp xếp cái kiểu gì nữa, cấp 3 hết rồi mà, còn bày trò tổ chức mấy cái hoạt động vớ vẩn, bộ không muốn để ta học hành hử hử? Có thời gian theo bọn họ ngồi tán dóc cắn hạt dưa, ta phải phí bao nhiêu là từ đơn a!”

Ta oán giận nói, không quên ai oán mà trừng mắt liếc tên Vương Mông () kia một cái, bất quá, thế nào mà ta lại thấy trên trán hắn hình như mơ hồ ẩn ẩn hiện hiện chữ ‘giả’ ta?

[(: Mông này = lừa gạt – hôn mê – mông muội:)]

“Này, tham gia liên kết hữu nghị, ngoài ta ra còn có ai?”

“Nam sinh thì còn có Tiêu Vân với lại Lục Văn Triết lớp bên cạnh, còn có, còn có...” Tên Vương Mông kia đột nhiên trở nên ngập ngừng, mặt cũng đỏ bừng.

Còn phải nói hử? Này chẳng phải còn có cả hắn luôn sao? Trong lòng ta thầm nghĩ Vương Mông a Vương Mông, có chức quyền cũng không phải để lợi dụng thế a, thừa cơ này muốn đến ngoại giáo xem mấy em xinh đẹp nóng bỏng, lòng dạ xấu xa của người chẳng lẽ ta còn nhìn chưa thấu ư? Đáng tiếc a, có ta cùng Tiêu Vân hai đại suất ca của thế kỷ ở đây, người còn có hy vọng gì nữa? Nói thật nhé, số người khổ bầm

sinh rồi không thể nhờ vả chính phủ được đâu, mai này muốn tìm người đỡ lưng cũng không thể nhờ vả xã hội được, sai lầm lớn nhất của người á là không nên mời chúng ta tham gia nga!

Tiêu Vân không cần phải nói rồi, hần hay mềm lòng, người ta cứ cầu thì hần sẽ đáp ứng. Bất quá, cái tên cao ngạo Lục Văn Triết kia lần này lại tham gia liên kết hữu nghị, cái này thực làm cho ta kinh ngạc. Vì nổi tiếng hừm? Hần quá đủ nổi tiếng rồi à. Vì kiếm bạn gái? Nhìn cái mặt với cái thân hình kia của hần còn phải buồn vì không ai theo đuổi chắc? Vì vẻ vang của trường học hở? Đánh chết ta cũng không tin. Vì Tiêu Vân? Ta...

Đại sự không ổn rồi!

“Tiêu Vân, Tiêu Vân...” Trong lòng ta đột nhiên cực kỳ sợ hãi, chạy vội về phía phòng học, sớm đã quên bém bên cạnh còn có một tên ủy viên Văn thể mỹ đang cúi đầu mà “Còn có, còn có” thẹn thùng đến cực điểm.

Năm giây chạy từ dưới lầu lên phòng học, thấy Tiêu Vân đang bị một đám học sinh vây quanh hỏi bài, quần áo chỉnh tề, tóc tai gọn gàng, thi thể nguyên vẹn ... Ta phi! Kịch TV lúc 8h quả nhiên không thể xem nhiều! [R: chắc là chương trình trình thám? =.=]

Ta thở dài một hơi. “Tiêu Vân!” Ta gọi hần.

Bên cạnh có vài người thấy ta đến, lập tức buông cánh tay Tiêu Vân, cả ống tay áo, cà-vạt, thắt lưng, ống quần, tất cả đều làm một bộ “Ta rất an toàn, không có động tay động chân gì hết ó nha”, bộ không biết trong từ điển còn có cái từ ‘giấu đầu lòi đuôi’ nữa hả!

“Làm gì?” Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn ta, hỏi. Ta đến gần hần, trong lòng thầm hỏi có nên hay không đem chuyện Lục Văn Triết ra nói cho hần. Nếu nói cho hần, có vẻ ta hơi bị thiếu phong độ còn nếu không nói, chỉ sợ sau này ta sẽ càng làm ra chuyện thiếu phong độ hơn a.

“Cao Chính, người tìm ta làm gì?”

Trái phải còn đang cân nhắc lợi hại, ta quyết định nhắc nhở hần, nên cẩn thận Lục Văn Triết.

“Ta.....”

Nhiệt độ trong không khí đột nhiên tăng cao.

“! Hai chúng ta nói chuyện các người hóng cái gì? Phấn phấn phấn, mau ra chỗ nào mát mẻ mà chui vào đê!”

Ý đồ nghe lên của cái lũ kia bị ta đuổi cho lượn hết đi.

“Tiêu Vân ta...”

Nhiệt độ xung quanh lại tăng cao. Ta vỗ cái bàn, nhiệt độ lập tức giảm xuống. “Ta...” Nhiệt độ lại tăng cao “Các người còn muốn quấy rối nữa hả? Muốn chết hết rồi đúng không!”

“Ái da! Chúng ta chỉ là muốn nghe các người thì thăm tỵ thôi.”! Lại còn có cái lũ mặt dày thế này nữa, thế giới này điên hết rồi.

Mấy lần khó khăn, đuổi đi được một đồng, nhưng lũ ấy vẫn chẳng hết hy vọng, một đám không sợ chết vẫn giả vờ ngờ như chẳng có gì xảy ra lơ lơ xán lại.

Ta rốt cục nhìn không nổi nữa!

Ta hít sâu một hơi, khí tụ đan điền, dùng âm lượng max hét: “LŨ NGHE LÊN KIA ĐI CHẾT ĐI!!!”

Ba giây sau, ta bị ăn một trận giẫm giẫm đạp đạp.

Kết quả, qua cả ngày, ta căn bản không có cơ hội một mình tiếp cận Tiêu Vân, lúc về đến nhà, Tiêu Vân lại lấy danh nghĩa ngại cái mặt ta mà nhốt ta ngoài phòng ngủ. Đối mặt với cái gương trong phòng tắm, ta soi soi cái mặt mình bị đạp cho bệt dí đến khó xem, nhớ đến lúc tan học Tiêu Vân nói “Người đừng đi về chung với ta, ta cũng chưa muốn bị mọi người hiểu lầm ta ở trong tổ kịch Sử Lai Khắc 3”, ta liền thở dài

thườn thợt. Tiêu Vân người được lắm nha, chờ đến lúc người bị ăn thiệt thòi của Lục Văn Triết, lúc ấy có hối cũng không kịp rồi! Moách há há há há há...

Thời kỳ liên kết hữu nghị cuối cùng cũng tới.

Chúng ta cùng học sinh ‘Chí Cao’, một lũ mười sáu đứa lên núi có hổ, học đòi văn vẻ phong nhã phần thường cũng chỉ là lá đỏ. Ta tưởng rằng, mặc dù ở tình huống vết thương của ta chưa kịp lành, cũng vẫn có thể dựa vào khí chất hơn người của ta mà hấp dẫn ánh mắt của cả một đồng người, nhưng kết quả lại làm ra muốn rớt luôn cả hai tròng mắt. Người nói hần là ta chỉ rớt hai cái kính mắt hử? Rất tiếc, ta không có kính mắt để mà rớt. “Đình xa tọa ái phong lâm vân, sương diệp hồng vu nhị nguyệt hoa!” “Oa! Vương Mông người thật là lợi hại nga, đúng thật là tài tử á!”

“Đúng rồi chính xác ó, quả thật là đại văn hào.”

“Xưa nay tài tử xứng giai nhân, không biết Vương Mông có người yêu trong mộng không ta?”

Trong lòng ta thầm nghĩ Vương Mông a, người cũng thể hiện quá rồi! Coi như hân hoan vì sự nghiệp của gái, cũng không cần đến mức phải mượn thơ của một người đã chết hơn hai ngàn năm giờ chỉ còn một bộ xương khô a, làm như là tự người nghĩ ra ý.

“Vương Mông, sao ta không nhớ thơ này là người làm ta?”

“Người không nhớ hử? Cũng tốt, đây là phúc khí của người. Cái gọi là trí nhớ cũng chỉ là căn nguyên của đau khổ.”

“Nghe người nói như vậy, giống như đa sầu đa cảm ghê nha!”

“Ai, văn quân năng hữu kỷ đa sầu, khắp tự nhất giang xuân thủy tượng đông lưu...” [R: tạm (chém) dịch: hỏi vua có thể có bao nhiêu sầu, tựa như nước sông mùa xuân chảy về đông -> tóm lại là rất nhiều =.=]

Nói xong còn làm một bộ vuốt đầu đau khổ một phen, tất nhiên lại thu được liên tiếp mấy tiếng thét chói tai. Ta càng thêm tin tưởng thế giới này càng ngày càng điên cuồng.

“Xin lỗi, xin hỏi, người có rảnh không?”

Có người đang nói chuyện với ta? Ta cúi đầu nhìn, là một nữ sinh Chí Cao. Bộ dáng thanh xuân đáng yêu, giọng nói cũng thanh thúy sẽ nghe. Ta lập tức lòng tràn đầy vui mừng nói: “Ta đang rảnh. Có thể giúp gì sao?”

Cô gái kia nghe xong lập tức hai mắt tỏa sáng, hưng phấn đến sắp ngất đi luôn. Nàng giơ máy ảnh trong tay lên hướng những người khác khua khua, vui vẻ reo lên: “Ta tìm được rồi, tìm được rồi!”

Những người khác ngó ta đang đứng ở phía sau nàng, cũng đều nhón nháo ầm ĩ lên.

Ai! Ta đã nói sao hử, đây mới chính là những người biết phân biệt hàng tốt xấu trên thế giới a. Xét về tướng mạo, xét về vóc dáng, xét về tài học, không, cái này chưa bàn, xét về khí chất, cái thằng hoàng tử cóc kia sao có thể đem ra so với Cao Chính ta được? Đáng lẽ sớm nên tìm ra ta để chụp ảnh chung rồi, bắt quá bây giờ vẫn chưa muộn.

Ta lấy tay sơ sơ chải lại tóc, trong đầu tự động chiếu lại đoạn tối hôm qua ta soi gương tìm tư thế pose ảnh tốt nhất. Cô gái kia kích động kéo tay của ta, hướng chỗ mấy nữ sinh đang tụ tập kéo tới, chạy đến dưới một thân cây thì dừng lại.

“Người đứng chỗ này được không? Không nên cử động nga.”

Muốn ta đứng chỗ này? Còn muốn xếp hàng chụp sao? Ta mỉm cười gật đầu.

Quả nhiên, cô gái kia gọi hết tất cả nữ sinh Chí Cao, tụ tập thành hai hàng xung quanh ta, cuối cùng, nàng còn gọi Vương Mông đứng giữa các nữ sinh. Ta nói a, Vương Mông người cũng thật là, dù sao người cũng đã là bạn học của đại gia đây rồi, còn muốn chụp ảnh chung với ta làm cái gì nữa sao-mà-khách-khí-thế?!

Cô gái kia chạy về hướng ta, đem cái máy ảnh vừa nãy nhét vào trong tay ta. “Ngại quá, những người khác đều không thấy đâu, bọn ta không tìm được người chụp ảnh giùm, đành phải làm phiền người vậy. Người làm ơn chụp đẹp một chút nhé? Cảm ơn nga!”

... ..

T Má D.

...

Mấy nữ sinh kia chụp được ảnh, mừng rỡ cười toe toét. Ta rất cục phát hiện, nguyên lai Tiêu Vân với Lục Văn Triết cũng không thấy đầu. Một loại dự cảm không tốt bao phủ ta.

“Tiêu Vân, Tiêu Vân...”

“Vương mộng, có thấy Tiêu Vân đâu không?”

“Này, mấy người các người có thấy Tiêu Vân đâu không?”

... ..

“Hắn theo Lục Văn Triết đi sang bên kia kìa.”

A!! Tiêu Vân của ta!

Sớm biết là cái tên Lục Văn Triết kia không có ý tốt, Vương bát dẫn, có gan dám đụng đến một sợi lông tơ trên người Tiêu Vân của ta, ta liền găm sạch xương của người, uống máu người, rút gân người, ta giết người trước rồi tự sát, sau đó ta lại chuồn...

Đáng lẽ ta nên nhắc nhở Tiêu Vân, nếu không cũng phải cố thủ canh bên người hắn, không cho cái tên sắc lang Lục Văn Triết kia đến gần mới đúng. Thằng đó mơ ước Tiêu Vân từ lâu rồi, Vân Vân nhu nhược như thế, hiền lành như thế, dễ dặt như thế, làm không tốt chẳng may bị XX rồi còn lấy thân báo đáp, bỏ ta mà đi. Về sau chúng ta mỗi người một nơi, biết làm gì khác hơn là hàng năm ngày một tháng bảy ra sau trường chỗ đường cong ngõ hẻm bên con sông nhỏ vùng trộm gặp gỡ, chẳng may bị phát hiện, hắn sẽ bị mang cái danh ai cũng có thể làm chồng, ta lại không đành lòng nhìn hắn chịu tội, đành phải vĩnh viễn chia xa không bao giờ gặp lại. Nhưng là ta vẫn yêu hắn, thống khổ cùng áy náy găm cắn linh hồn trái tim của ta, cuối cùng đau khổ mà chết... [R: ời lạy Chúa... =v=|||]

Tiêu Vân?! Hắn quả nhiên đang ở cùng Lục Văn Triết.

“Tiêu...” ...Như thế nào mà hai người vừa nói vừa cười cùng nhau nghịch nước thế kia?

“Cao Chinh, lại đây xem a, chỗ này có cá, chúng ta bắt hai con về đi, có cá nướng ăn, thơm lắm a! Được rồi, người có mang theo gia vị để nướng không?”

Ế, đây là lời thoại ở nước nào đấy?

Không phải Tiêu Vân phải là nước mắt rùng rùng nhào vào lòng ta, sau đó nói “Ta đã không còn xứng làm tiểu thụ của người nữa, nhưng là ta vẫn còn yêu người nhiều lắm” sao?

Trong tích tắc, ta cảm giác thấy đất trời biến sắc, trước mắt đen ngòm một mảng.

R: Ta có một cảm giác mãnh liệt là em Chinh bị BỆNH TUỞNG nặng... thật tội nghiệp...

Chương này dài hơn mí chương khác ta ngại quá >D< dịch=” tr=” này=” phải=” chuyển=” ngữ=” hơi=” bị=” nhiều=” khổ=” nhất=” là=” mí=” đoạn=” chém=” gió=” của=” em=” chinh=” haiz=”>

9. Chương 8: Thù Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Chinh Chinh Thụ Nan Ký

(‘Đứa nào dám ngược tiểu thụ của ta’- chương – Chinh Chinh gặp nạn ký)

Ta còn nhớ, đại khái là, có lẽ, có khả năng, ta ngắt mất tiêu rồi. Dù sao lúc ta tỉnh lại, cũng thấy người đã nằm trên giường. Xét lại cả một đống thứ chuyện xảy ra trước đó nữa, này quả thực là một ngày như ác mộng với ta mà, tới giờ mà ta còn chưa tin được là nó đã qua rồi nữa là.

Song, sự thật đã chứng minh, nó còn chưa có thực sự qua đi. [=.#]

“Cuối cùng cũng dậy à.” Một người ngó đầu từ trong bếp ra, “Đói không? Ta làm cơm rang cho người.”

Khuôn mặt tuần mã, thanh âm từ tính, thân hình quen thuộc... Trời ạ, còn sống thiệt là một chuyện hạnh phúc quá đi.

“Vân, ta đói...” Giữa lúc cực kỳ ngọt ngào, ta hơi làm nũng nói: “Đói thì đói, nói buồn nôn như thế làm cái gì! Này, ăn đi!”

Nhìn vẻ mặt bộ dáng hào phóng khảng khái của Tiêu Vân, người nghĩ ta sẽ cảm động? Ta phi! Tiêu Vân cái tên quỷ đói kia, thế mà còn biết phần cơm cho ta ăn, nhất định có vấn đề!

“Tiêu Vân, ta hỏi một chuyện được không?”

“Hỏi đi.”

“Cái này, là cơm dùng gạo tím để rang à?”

Tiêu Vân nâng chén cơm lên nghiêng đầu nhìn một lúc, sau đó nhỏ giọng tự hỏi. “Ta cũng không rõ lắm, nắm bừa một vốc trong bao gạo.”

“Rồi thì, trước khi cho ra đĩa, đã chiên qua mỡ rồi chưa?”

“Hình như chưa.”

“Ồ, cho muối rồi chứ?”

“Quên rồi.”

... ..

“Câu hỏi cuối cùng, gạo người dùng ấy, còn mới không?”

Trong mắt Tiêu Vân đột nhiên toát ra màu sắc khác thường nha, sau khi hắt hít đủ khí, thanh âm sang sảng vang vọng nói: “Cái này ta dám khẳng định, người yên tâm, vẫn còn mới! Tuyệt đối là còn mới!”

“... Ha hả, Vân, thật ra thì ta cũng không đói bụng lắm...”

Cắn chặt răng, cố nén cảm giác choáng váng cùng suy yếu, tự nấu cho mình một bát mì. Trong lúc nấu, có tận mấy lần trước mắt ta tối sầm suýt chút thì té xỉu, mà Tiêu Vân lại chậm rãi ung dung thông thả ngồi trên ghế dựa xem Thất Long Châu. Ta muốn nói hẩn biết, lúc này ta thực rất mệt mỏi, không có sức, muốn hẩn quan tâm an ủi, muốn hẩn thấy ta khổ sở, dù chỉ đổi lại được mấy tiếng châm chọc.

Nhưng ta không có làm, thậm chí một tiếng rên rỉ cũng không có phát ra.

Đó là số mệnh của ta phải để kẻ khác cảm phục kiên cường cùng tự tôn của ta, ta vĩnh viễn phải nhớ kỹ — ta là tiểu công! Chịu khổ chịu mệt cũng không thể khuất phục, bởi vì ta là cây đại thụ duy nhất hẩn có thể dựa vào, là bến cảng duy nhất hẩn có thể cập bến. Cứ như vậy ta lúc nào cũng tự nói cho mình, tình yêu đồng tính cần có một người gánh vác, người đó chính là ta.

Mà ta chỉ sợ, cho đến cuối cùng cũng đều là tình yêu từ một phía... Bất tri bất giác, nước mắt của ta đã rơi xuống bát, biến mất trong nước mì.

Một màn Tiêu Vân cùng Lục Văn Triết nói nói cười cười bên bờ sông, chung quy vẫn tắc nghẹn trong lòng ta, cười nhạt ta bắt lặc. Phải hỏi rõ ràng, đây mới là tác phong của Cao Chính.

“Tiêu Vân...”

“Làm sao?”

“Cái kia, hôm nay người cùng... có hay không... có phải... cuối cùng...”

“Làm con trai thì đừng có ấp a ấp úng, muốn hỏi chuyện ta cùng Lục Văn Triết chứ gì? Ta nói cho người...”

Không cần! Ta không muốn nghe, ta như vậy quá ích kỷ hèn hạ rồi, vì không thích Lục Văn Triết nổi trội hơn ta, nên để ý hấn cùng Tiêu Vân. Bất quá không thể để hấn có được Tiêu Vân!

“Trước khi gặp người, ta đã biết Lục Văn Triết trước rồi, chúng ta vốn là lớn lên cùng nhau...”

“Ta không nghe ta không nghe ta không nghe!”

Sau lúc ra buột miệng hét lên thật to, thấy Tiêu Vân làm ra vẻ mặt kinh ngạc, nói vậy hấn lại bị ta làm cho sợ.

“Người làm sao thế? Có biết đạo đức chỗ công cộng không hả? Làm ầm hết cả lên, hàng xóm láng giềng của người ngày mai còn muốn đi làm a!”

Trong lòng ta thầm nghĩ, Tiêu Vân người pha trò chả đúng lúc gì cả, ta đang lúc bày tỏ tình cảm người ta đang muốn sử dụng lời thoái kích công phu, không biết ta thích nhất Chu Tinh Trì sao?

“Ta... Không muốn nghe.” Rốt cục, ta vẫn cúi thấp đầu xuống.

“Thật sự không nghe?”

“Không nghe!”

“Chắc chắn không nghe?”

“Không nghe là không nghe.”

“Tuyệt đối không nghe?”

“Chết cũng không nghe.”

“Nga. Không nghe thì thôi.”

Hử? Không nghe thì thôi? Không phải phải nói ‘Chinh thân ái, van cầu người không nên tức giận, nghe ta giải thích’ sao?

Đã nói mà!! Chương trình kịch TV 8h thật sự không thể xem nhiều mà!

“Tiêu Vân, người đi chết đi!” Không thèm quay đầu lại, ta vọt vào bếp cầm hai cái bánh mì rồi chạy thẳng ra cửa.

Chuyện phát sinh đêm hôm đó, ta cả đời khó quên!

“Vân Vân, hấn thật đáng sợ thật đáng sợ! Tóc dài như vậy, lông trên người dài như vậy...”

“Ta biết ta biết, trong mắt còn lóe sáng xanh lè nữa chứ gì?”

“Đúng rồi đúng rồi á, làm sao mà người biết?”

“Lắm nhảm, từ lúc vào cửa đến giờ người nói đến bốn lần rồi.”

“Hấn còn có lông màu vàng!”

“Nói qua rồi.”

“Còn có thân hình cao lớn!”

“Đã nói.”

“Còn có mùi dê xồm!”

“...”

“Ta hảo sợ.”

Sau lúc trầm mặc một hồi lâu, Tiêu Vân thở thật dài một hơi. Hấn một tay ôm chầm cổ ta, đem đầu ta đặt tại trong ngực hấn, ta nghe thất tiếng tim hấn đập, mạnh mẽ mà hữu lực, đập thật nhanh, chính là giống như về mặt lo âu của hấn vừa nãy.

“Ai bảo người khuya như vậy rồi còn bỏ nhà đi, chẳng may còn lạc đường lại còn gặp người xấu. Người có biết cái nhà pub kia làm cái gì không? Còn chưa bắt người cởi áo nhảy thoát y đã là được Thượng Đế phù hộ rồi! Hai ngày trước còn có vụ cưỡng gian, nghe nói còn bắt cóc bé trai bắt đi làm gay, bán thuốc phiện, tụ tập đánh bạc...”

“Vân, người là đang an ủi hay là đang làm ta sợ?”

“An ủi là chính, dọa là phụ. Xem người sau này còn dám giận dỗi một mình chạy ra ngoài không!”

“Cái quái vật lông dài kia thật đáng sợ, còn nói một đồng ngôn ngữ ở thế giới khác...”

“Theo như nhiều năm phân tích lý giải của ta đối với người, cái ấy không chừng là tiếng Anh.”

“Mặc kệ, dù sao ta nghe cũng không hiểu. Người xem, bây giờ trống ngực của ta vẫn còn đập thình thình.” ta nắm một tay Tiêu Vân, dán chặt trước ngực, từ trong lòng bàn tay hần truyền đến độ ấm, bình thần mà chậm rãi chảy vào cơ thể ta, xua tan đi giá lạnh cùng sợ hãi.

Tiêu Vân nhéo mặt của ta, “Ta giúp người.” Nói xong, hần nâng cầm ta lên, mặt chậm rãi tới gần, cuối cùng là đến một cảnh cực kỳ cực kỳ đặc biệt.

Chính là nói...

TA HÔN!

Năm phút sau, trống ngực đập âm ầm, tim giống như muốn nhảy luôn ra ngoài ***g ngực.

“...Hô... Người, người không phải, không phải giúp ta...”

Hai tỷ tỷ phán: thâm thật, xấu hổ vì hôn môi cũng là một cách giết người!

R: Ô men, nụ hôn đầu của các pé =)))))) 1pé (trong 2 pé) đã lớn =)) 5 phút cơ đấy?? =))

chớp chớp các nàng đã đoán ra gì chưa??? từ những đoạn về em Vân =)) và em Chinh =)))) sự thật đã dần dần sáng tỏ:)))))))))) moáh há há nham nhở thật

10. Chương 9: Thù Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Tiêu Vân Trừ Đạu Ký

(‘Đứa nào dám ngược tiểu thụ của ta’ – chương Tiêu Vân mọc mụn [=.=])

Ta không có nhớ rõ lắm, một ngày đẹp trời nào đấy trong một tháng nào đấy của một năm nào đấy, có một người nào đấy ở một chỗ nào đấy đi qua ta mỉm cười tủm tỉm. Đại khái là ta chỉ mơ hồ nhớ đấy là một buổi sáng sớm, ánh nắng tươi sáng, có một âm thanh lạnh lớt...

“A a a a a a a!!!”

Sáng sớm ra Cao Chinh ta còn đang mơ màng trong mộng đẹp, vừa đúng bốn giờ tám phút, thì bị một âm thanh bi thảm nhất thế giới này kêu cho giật mình bật dậy, xin lỗi chứ ta thiếu trình độ ngủ văn, ứ biết dùng từ nào lợi hại hơn nữa để mà hình dung cái tiếng kêu thảm thiết ấy. Ngồi dậy nhìn kỹ bốn phía, mịt mờ mênh mang.

“Tiêu Vân, còn sống không?”

... ..

“Tiêu Vân, còn sống đấy chứ hả?”

“Đừng để ý, chết rồi!”

Ta hỏi một hồi lâu nha, mãi mới nghe thấy tiếng Tiêu Vân buồn bực trả lời từ phòng tắm vọng ra, căn cứ vào tần suất với lại đề-xi-den (decibel) của âm thanh, ta phân tích ra là hiện tại tâm tình của hần cực kỳ cực kỳ XẤU, giống như đồ ăn ở căng-tin, hoặc là, bảng điểm của ta.

“Bị làm sao rồi? Mới sáng sớm mà kêu như quỷ, gặp quỷ à?”

Ta đoán bừa trong lòng, vẫn lo lắng nên quyết định xuống giường đi xem xem sao.

“Người không được vào! Tiếp tục ngủ cho ta!” Vừa mới đến được cửa phòng tắm ta đã nghe thấy Tiêu Vân hung tợn quát.

Hở? Thật là kỳ quái nha. Bình thường ta ngủ nhiều thêm ba bốn giây thôi đã bị đá xuống giường bắt đi làm điểm tâm, hôm nay là sao đây? Chạy đến cửa sổ giắt rèm sang một bên, nhìn ra ngoài một chút, à! Mặt trời vẫn còn chui từ phía đông ra nha. Ta nhất định là đang nằm mơ.

Rụt về giường, sau đó dùng sức nhắm chặt khít hai mắt, trong miệng tụng kinh “Ta đang ngủ, ta đang ngủ”, tiến hành thôi miên triệt để. Giống như hồi còn bé, ông bà hay bảo lúc ngủ mà hay đạp chân sau này sẽ cao lớn, kết quả là mỗi đêm đều lên giường sớm, vừa giả vờ ngủ, vừa điên cuồng đạp chân. [R: .= kết quả vẫn là lùn thôi e iêu =)]

Qua khoảng ba phút, ta mở mắt lần nữa, rón rén mò mẫm đến cửa phòng tắm, đẩy ra một khe hở, dòm thấy Tiêu Vân mặt buồn rười rượi ngồi trên nắp bồn cầu, cái mặt ý chính xác là của người tảo bôn một tuần. “Tiêu Vân...” ta thử gọi hẩn, thực ra cũng không ôm hy vọng hẩn sẽ trả lời ta, vì ánh mắt hẩn vẫn lơ mơ như cũ, giống như không tìm thấy đường về nhà. Ta hiếm hoi mới thấy vẻ mặt hẩn ưu thương như thế, hai hàng lông mày thanh tú chau lại thành một loại mong manh yếu ớt khiến người ta đau lòng.

“Vân... Chuyện gì xảy ra rồi?”

Ta ôn nhu hết sức hỏi hẩn, sợ nhất là đụng nhằm trúng cái cơ quan mẫn cảm nào đấy.

“Cao Chinh...”

“Ừ?”

“Ta bị mọc mụn rồi.”

... ..

“Không sao, nhìn không rõ! Thời gian có thể xóa tan tất cả.”

“...A! Cầu thần linh ban cho ta sự bình tĩnh, đi tiếp thu thứ ta không thể thay đổi cầu thần xinh ban cho ta dũng khí, đi thay đổi thứ ta không thể thay đổi cầu thần linh ban cho ta trí tuệ, đi phân biệt cái gì có thể thay đổi, cái gì không thể thay đổi.”

Gớm! Chì vì một cái mụn thôi, có cần phải xúc động bùi ngùi đến thế không?

May là ta rất thông minh. May mà ta cũng không có nói lỡ cái gì ra khỏi miệng.

Lúc ta cùng Tiêu Vân song song xuất hiện trước cửa lớp, một đám người cùng nhau phát ra tiếng thét chói tai kinh hãi thể tục, cứ như là thấy người ngoài hành tinh đến xâm lược địa cầu ấy. Người nói mấy người này có phải cổ tình hay không? Bọn ta nói sao cũng là đồng tính luyện ái rồi a, bọn họ còn muốn kêu la cái gì!

“Tiêu Vân, người bị cảm à?” Một tên sắc nam nào đấy thừa lúc ta không chú ý, kéo kéo tay Tiêu Vân.

“Àn.” Tiêu Vân gật đầu, cực nhanh tránh khỏi vuốt sói. Cách khẩu trang màu trắng, thanh âm hẩn trở nên âm âm khàn khàn.

Ta vừa muốn giải thích chút, nhất thời liền cảm thấy như có một vạn mũi tên cùng lúc xuyên qua cơ thể. Ta nhìn về hướng tên bản, chỉ thấy luồng mắt Tiêu Vân ánh lên ngọn lửa rừng rực, nguyên lai ánh mắt cũng có thể giết người a, tại hạ lĩnh giáo!

Nhận thức nổi thống khổ vạn tiễn xuyên tâm xong, ta liền biết điều mà ngậm mồm, cho dù có người liên tục đến hỏi ta có phải Tiêu Vân bị bệnh rồi không, ta đều một mực trả lời “Chắc thế” “Không rõ”, kết quả là bị khép vào tội danh lãnh khốc vô tình.

Trong lòng ta nói Tiêu Vân a Tiêu Vân, không phải chỉ là một cái mụn thôi sao? Làm gì mà như là bảo bối thể, còn lấy khẩu trang để mà che nó nữa a?

Tiết thứ 3 của buổi sáng kết thúc, trưởng ban văn thể mỹ hội học sinh đột nhiên đến lớp bọn ta, hơn nữa cũng không buồn liếc mắt nhìn ai một cái, trực tiếp đi đến vị trí của Tiêu Vân.

“Tiêu Vân... Di? Sao lại đeo khẩu trang? Không phải người bị cảm đấy chứ?”

Hai tròng mắt Tiêu Vân lúc sáng lúc tối lóe mấy cái, sau đó gật đầu. Theo như ta biết, kể cả là có không nghe lọt tai, Tiêu Vân cũng sẽ nói ra lời, chưa bao giờ giấu diếm hoặc là nói dối để che đậy qua. Ngó thấy bộ dạng hần hiện tại, ta cảm giác được sâu sắc hàm ý của mấy câu ‘đầu có thể đứt, máu có thể chảy, giày da không thể dính bùn’. [Đầu khả đoạn, huyết khả lưu, bì hài bất năng bất sát du – , , - câu này có câu tương tự tiếng Việt, nhưng ta quên rồi =)]

Ai cũng có lòng thích đẹp, Tiêu Vân tất nhiên không phải ngoại lệ. Chỉ là ta không ngờ hần thích đẹp đến thế a, một cái mụn thôi mà làm sao đâu? Ảnh hưởng gì đến toàn cục đâu!

“Có qua được buổi chụp ảnh quay phim không?” Trưởng ban văn thể mỹ vỗ vỗ bả vai Tiêu Vân, hơi bị khấn trương hỏi.

“Không sao, chắc là được.”

“Tiêu Vân a, người chính là trụ cột vững chắc của trường ta a, tham gia trận đấu lần này, mặt của người cũng chính là bộ mặt của trường ta, ngàn vạn lần phải chú ý a.”

Cái gì mà mặt của người cũng chính là bộ mặt của trường ta? Thế còn mặt của bọn ta đây? Không tính à?!

Trên thực tế, vinh dự được nghe bọn hần nói chuyện, theo như lời tên dở hơi trưởng ban văn thể mỹ kia thì có một đồng công việc, có vẻ là thi đấu, còn có cả chụp hình với mấy cái linh tinh gì gì nữa, ý cha, mấy cái ý thiệt là hấp dẫn người ta mà.

Vì vậy ta lon ton chạy tới chạy lui theo sau Tiêu Vân muốn nghe lỏm ít tin tình báo, tiếc rằng hần khép miệng cắn chặt răng, nửa chữ cũng không buồn phun ra.

Chuyện kỳ quái không chỉ mỗi chuyện này.

Lúc tan học, Tiêu Vân thế mà lại không có chờ ta, tự đi tập luyện từ sớm, không thèm cho ta biết liền về nhà một mình. Ta càng lúc càng cảm thấy không ổn, vội vàng cắt hết sách vở, đuổi theo.

Ta chọn về nhà trước, sự thật chứng minh lựa chọn quả ta quá chuẩn. Thấy giấy của Tiêu Vân, ta biết nhất định là hần có ở nhà. Vừa định vào phòng tìm hần nói chuyện, lại đột nhiên đói bụng, đúng lúc trên bàn phòng bếp xếp một chồng dưa chuột tươi ngon lành, ta không buồn nghĩ ném ngay vào miệng.

Chờ một lát, Tiêu Vân từ phòng ngủ đi ra, trên người còn mang theo mùi hương thoang thoảng mềm mại. Hần thấy trên bàn chỉ còn mỗi cái đĩa không, thì hỏi ta có thấy dưa chuột đâu không. Ta nói có nhìn thấy. Hần hỏi ở đâu rồi? Ta nói ăn rồi...

Hần cho ta ăn một trận K.

Sáng sớm hôm sau, ta phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là mụn trên mặt Tiêu Vân ý, bắt đầu to ra rồi. Trên mặt có một cái nốt hồng hồng đỏ đỏ, đã thế da dẻ còn trắng nõn, trông càng khó coi. Vài ngày sau, Tiêu Vân giống như phát điên ra sức quẹt kem đánh răng lên mặt, dùng sữa bò ta chuẩn bị cho bữa sáng làm sữa rửa mặt, hơn nữa còn lấy trứng sống trét lên mặt, mà kết quả là cái mụn kia càng ngày càng hư hỏng giống như biến thành cổ phiếu, giá cả càng ngày càng tăng cao. [R: ta ứ hiểu cái kiểu so sánh oái oăm dư thừa =.=]

Gần đến trước ngày chụp ảnh 3 ngày, Tiêu Vân hoàn toàn sụp đổ luôn rồi, đêm không ngủ được, lăn qua lăn lại, trần trọc trần trở.

Ta hỏi hần rốt cục là xảy ra chuyện gì, cuối cùng, Tiêu Vân cũng nói cho ta.

Thì ra trường học ta tham gia bình bầu đại sứ hình tượng, hần được chọn làm đại biểu, lấy hình chụp để bình chọn, thế nhưng mà hần lại nhè đúng lúc này mà mọc nguyên cái mụn!

Càng đáng sợ hơn là, hần sợ hãi kinh khủng mình bị trở lại thời thanh thiếu niên, lại bắt đầu dậy thì.

Ta nghĩ thấy cũng đúng, đã lớn đứng đắn nghiêm chỉnh thế này rồi mà, đường đường một thằng đàn ông thanh cao trang nhã rồi mà, lại mọc nguyên một cục mụn trên cái mặt xinh đẹp tuyệt trần! Chẳng phải thật khiến cho người ta phải đau đớn lắm ư? [R: tởm =.=|||]

“Hừ, nếu người nói cho ta sớm một chút, cũng sẽ không đến mức nghiêm trọng thế đi? Chuyện này cho thấy đạo lý gì nào? Có chuyện gì cũng phải cùng tiểu công thương lượng, có biết không?”

“Cùng người thương lượng? Chẳng lẽ người có biện pháp xử lý?”

Ta cười ‘hắc hắc’, nói: “Ta không có, nhưng mà ta biết một người có!”

Nói xong, Tiêu Vân ngậm hiểu gật đầu, nghĩ lại mấy ngày khổ sở.

Cao Minh phán: Có sữa rửa mặt trừ mụn, bảo bôi trong nhà ta mỗi ngày đều dùng!

R: Vân em, độ dỏm của em thật đáng sợ =.=|||

h thì Cung ta cũng phải đi chịu ngược 1 tháng đây, bái bai các nàng :

See ya chụt chụt moah moah

11. Chương 10: Thù Ngược Liễu Ngã Địch Tiểu Thụ Chi Hảo Nhân Ngã Ái Thiên B

(‘Đứa nào dám ngược tiểu thụ của ta’ – chương Người tốt ta yêu b [R: ta ứ hiểu b ở đây là gì? Hồng lẽ là chương b? thế thì ta thiếu chương a rầu:)) chịu thôi])

Cùng Tiêu Vân ở riêng một tuần rồi, đối mặt với căn phòng trống rỗng, vẫn là cảm thấy không thoải mái. Từ trước vẫn chưa bao giờ cảm thấy cái phòng này lớn như vậy, chỉ là đi mất một người, thế nào lại quạnh quẽ vắng vẻ thành như vậy?

Người hỏi cái gì? Tiêu Vân đi đâu vậy? Nga, ma ma của hần cũng chính là nhạc mẫu của ta bị bệnh, hần về nhà chăm sóc bà a. Này này, cái bộ dáng thất vọng ý là làm sao hả, không lẽ người mong bọn ta chia tay hử?

OOXX... ta nguyện rửa chết người!

Cắt cặp sách, cởi đồng phục, thay tạp dề, đi vào bếp. Đây là một loạt động tác mỗi ngày sau khi đi học về ta nhất định làm. Ngày thường vốn rất quen thuộc, nhưng mà hôm nay tay chân lại cứng ngắc, chỉ mỗi buộc dây tạp dề cũng mất năm phút đồng hồ. Tiêu Vân từng nói ta mặc tạp dề nhìn cực kỳ dễ coi, xong rồi bị ta đập cho một trận, buổi tối tỉnh dậy than thở, lại thấy cục u vĩ đại của hần đang tỏa sáng lấp lánh. [=..=]

Đánh không tới người, lại ngứa tay nữa không có ai cãi nhau âm ỉ, đơ hàm mắt tiêu nhìn không thấy hần, trong lòng thấy rỗng không nữa rồi.

Vẫn không có phát hiện, lần này ta chợt bừng tỉnh minh bạch một điều vĩ đại: Tiêu Vân, đã thành một bộ phận của sinh mệnh ta. Ta cũng biết, tiếp tục đợi một mình trong cái nhà trống rỗng tịch mịch này, ta nhất định sẽ phát điên.

Cầm lấy điện thoại, trong miệng lẩm nhẩm mã số từng đọc qua vô số lần——không phải ta cố sức mà nhớ, mà là nó đã in dấu khó lòng phai mờ trong lòng ta, đuổi cũng không đi.

Vang ba tiếng, có người nhấc máy.

“A lô? Tìm ai?”

... .. Thanh âm ôn nhu như dòng nước chảy đến, nhất thời cả người ta run rẩy.

“A lô? Xin hỏi người tìm ai?”

... .. Ta không biết nói gì để trả lời, thậm chí khó có thể tin nổi.

“Người đồ rớt cuộc là tìm ai hă! Có nói hay không thì bảo? Không nói ta cúp!!” [R: ... ta vãi...]

... ..

“Mỹ nhân, ta rất nhớ người.”

Một trận im lặng. Đối phương ngay lập tức cúp máy.

Ngay lập tức, chân ta đạp bánh xe Phong Hỏa [R:của Natra ó], chạy xa vạn dặm, trèo đèo lội suối qua trăm cay nghìn đắng tự đi đến cửa nhà, lấy thế phá phủ trần chu diên cuồng đập cửa.

“Mẹ! Mẹ treo điện thoại của con gì chứ? Mở cửa nhanh, con của mẹ đây!”

Sau khi dùng hết sức lực gọi một trận, pa pa thiện lương dừng cảm của ta len lén ra mở cửa cho ta vào.

Kháo! Quay về chính nhà mình chứ có phải nhập cư trái phép đâu, đây là cái xã hội gì thế!

Không có khẩu vị ăn hai miếng cơm, vốn tâm tình khó chịu ta còn phải chịu đựng bốn trùng mắt ai oán, nhiệt độ ấm áp cao hừng của gia đình nhanh chóng rớt xuống nhiệt độ có thể đông chết công cả chim cánh cút luôn.

“Có gì muốn nói mọi người cứ thống thống khoái khoái mà nói đi!” Ta cũng chuẩn bị về cách mạng hiến thân.

... ..

“Người cùng Tiêu Vân làm sao?”

“Có phải Vân Vân bị người khi dễ chạy mất rồi không?”

“Không có chuyện gì chạy về nhà lãng phí lương thực làm gì?”

“Vân Vân đáng thương không nên phụ lòng nhi tử rồi.”

“Người thế này thế nọ thế kia lẽ nào không làm thất vọng chúng ta hă?”

“Đúng vậy đúng vậy chúng ta ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn người như vậy thế mà người chả lúc nào làm chúng ta tiết kiệm được tý nào cả...”

“Người lại làm cái gì làm thất vọng người nhà Tiểu Vân người ta đi theo người ăn không đủ no mặc không đủ ấm vì người chịu khổ...”

“Toàn tâm toàn ý yêu người cả đời nguyện không thay đổi trời đất ra sao cũng nguyện cùng người nắm tay đến già mà người sao lại có thể vô tình như vậy...” [R: giá mà rớt xuống cho ta một dấu phẩy nhẩy...=..=]

Ta đã biết là sẽ bị oanh tạc ngay, nhưng mà không ngờ là sẽ bị cho nổ tanh bành bi thảm như vậy. Cứ thế mẹ ta cùng hai tỷ ta hai miệng tám lưỡi, dùng trần thuật, nghị luận, miêu tả, so sánh, ẩn dụ, liệt kê, phản vấn, cảm than, liên tưởng, tưởng tượng với N các loại thủ pháp đem ta cùng Tiêu Vân từ lúc quen biết đến thân nhau đến mến nhau cuối cùng cùng nhau ước hẹn rồi xa nhau chuyện xưa tình yêu bi thảm xào nấu một phen, đặc biệt sâu sắc phê phán sự thật tàn khốc xã hội phong kiến người ăn thịt người, khinh bỉ lễ giáo phong kiến tàn ác, giảng đạo chuyện Lâm Bảo Ngọc vùng cổ ngọc — ngọc — chuyện — ái — tình...

Kháo. Sao biến thành Hồng lâu mộng lúc nào rồi?

“Các người nói đủ chưa! Ta cùng Tiêu Vân căn bản chả có chuyện gì cả!” Vốn muốn mọi người an ủi ta, không ngờ càng nghe càng thấy phiền.

Bị ta rống lên, trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, lão ma ma cùng lão tỷ nước mắt lưng tròng nhìn ta, trên mặt rõ ràng viết:

“Ta biết ta hiểu ta minh bạch.”

“Ta giác ngộ ta lý giải ta biết mà.”

Hoành phán: tin người mới là lạ.

Trong lòng ta thầm nghĩ Tiêu Vân a Tiêu Vân, người hại ta khổ rồi. Còn không quay lại đi, ta nhất định sẽ phạt người. Phạt người cả đời giặt quần xịp của ta, phạt người cả đời ủi quần áo cho ta, phạt người nhất sinh nhất thế(một đời một kiếp)... trông nhà cho ta, không, vĩnh sinh vĩnh kiếp(mãi mãi, vĩnh viễn, trọn đời trọn kiếp,...).

Ngày thứ hai sau khi tan học, ta dùng những xu tiền tiêu vặt cuối cùng Tiêu Vân lưu lại cho ta mua một bó hoa tươi, sau đó ngồi taxi đi đến nhà Tiêu Vân. Vốn là ta nghĩ sẽ chen lên xe bus cho tiết kiệm, nhưng mà chỉ sợ đến được trạm rồi thì hoa tươi của ta cũng rụng rời tan tác a.

Run run ấn nút thang máy, ta phát hiện mình kích động đến độ cơ hồ đứng không yên. Vừa nghĩ đến lập tức đã có thể được nhìn thấy Tiêu Vân, ta thật muốn bay lên trời lượn vài vòng, cũng thâm mắng chính mình không có tiền đồ, vì một tỷ sự tình P() mà làm gì cao hứng đến thế không biết.

[R: ()P: trong truyện dùng rất nhiều mấy chữ P,T,... gì đấy, toàn là tiếng lóng hay viết tắt của các bợn chẻ TQ, ta cũng chịu thôi, ai bít thì khai sáng cho ta vs >o"< mk!=" ta=" phát=" hiện=" một=" chương=" của=" đndnttct=" dài=" hơn=" 2300=" chữ,=" tức=" là=" dài=" hơn=" tlbtn=" với=" sbb=" (có=" hơn=" 2000=" chữ)=" ta=" đang=" edit.=" ò.ó=" chương=" này=" có=" lời=" phát=" biểu=" của=" một=" số=" nhân=" vật=" ta=" chả=" hiểu=" chui=" từ=" đâu=" ra?="..=" sợ=" thật...=" coi=" bộ=" diễn=" biến=" của=" chương=" này...=" ta=" có=" thể=" nào=" xem=" là=" cái=" câu=" chuyện=" sến=" sửa=" hài=" bựa=" ngu=" dần=" này=" đã=" tiến=" hóa=" chẳng?="))))))))))" phải=" không?=" phải=" không?=" từ=" sau=" cái=" đoạn=" ăn=" mì=" ý???=" không=" thể=" nào=" đâu="))" hự=" hự=" btw,=" chinh=" nhà=" ta=" hảo=" cute="]>

12. Chương 11: Thù Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Ái Ngã Tự Tổ Thiên

(‘Đứa nào dám ngược tiểu thụ của ta’ – chương Tiểu thụ đã thích ta liền làm)

“Trong màn đêm đen kịt, một bóng đen lén lút chạy trốn khắp nơi, hẩn chạy đến bên cạnh giếng nước, nhìn chòng chọc tài sản quốc gia... BẮT KỂ TRỘM! BẮT KỂ TRỘM! Có đứa tính trộm ó nha...”

Cạch — ngừng nhạc! Ở đâu chui ra cái tên hỗn đản chết bầm nào dám cả gan giữa đêm hôm tĩnh lặng thâm thúy như thế này mà phun ra cái lời ca kiêu đầy hả? Ta từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới từ đầu đến chân theo thứ tự thăm hỏi cái đồ nông cạn chết bầm nhà người! Nếu người không tự nhận sai lầm có thái độ làm ta hài lòng đi thì cứ liệu ta đây đập cho một trận.

Cho dù người ta có về trễ một chút, kể cả người ta hành tung thậm thà thậm thật có hơi bị ám muội, hay là trên vai có khiêng bao lớn bao nhỏ đi chẳng nữa, nhưng mà cũng không có nghĩa là có thể đem đường đường đại danh鼎鼎鼎鼎 uy phong lẫm lẫm Cao Chinh ta đây cùng mấy cái thằng trộm vớ va vớ vẩn kia ra mà đánh đồng nhá!

Đừng nói hôm nay còn là một ngày cực kỳ trọng đại! Bởi vì...hôm nay Tiêu Vân về nhà! Ta bay bay a bay bay! Từ chiều nhận được điện thoại của Tiêu Vân, nói nhạc mẫu đã khỏi bệnh, hẩn đêm nay về nhà, ta liền hưng phấn nhảy lên nhảy xuống. Vừa mới tan học, ta liền chạy ngay ra siêu thị mua sắm điên cuồng.

Người nói cái gì cơ? Có mua băng vệ sinh không? ... Đạp bay còn trùng gây hại (phiên tham khảo

“Ta là thợ quét sơn lành nghề, thợ quét sơn bản lĩnh cường, ta muốn đem tân phòng (phòng tân hôn) này nha, quét lại sơn cho thật đẹp...”

Một bên ngâm nga hát, một bên ta thả nguyên liệu nấu ăn, cặp sách, thay tạp dề đội mũ. Ta nhất định phải nấu một bữa tiệc lớn siêu cấp thịnh soạn cho Tiêu Vân bồi bổ cơ thể! Quyết định rồi, bắt đầu là phải quét sạch mạng nhện trong phòng bếp.

Phòng bếp vốn đã rất sạch sẽ rồi, nhưng mà lúc Tiêu Vân không có ở đây, ta cũng chả buồn bật bếp, về cơ bản là ăn uống vớ va vớ vẩn cho xong, làm phòng bếp so với rừng rậm nhiệt đới còn khủng hơn. Cái gì mà ruồi này, muỗi này, ký sinh trùng này, nhên nhện cả to cả bé này... Dù sao cũng chỉ là một ít động vật hoang dã, thường xuyên lui tới phòng bếp nhà ta, thậm chí chọn làm chỗ an cư lạc nghiệp, sản nhà cơ hồ

phủ đầy rêu xanh, ống nước cũng sắp bị dây leo quấn chặt. Kỳ thật thì phòng khách cũng chả tốt hơn được mấy, bởi vì nhớ Tiêu Vân, tâm tư ta sa sút dẫn đến việc bảo tấp đổ bộ đất liền, tóm lại là trong nhà toàn một đồng hồ lớn, hê hê.

Tổn mất gần hai giờ, rốt cục đem trại tỵ nạn cải tạo thành nhà nhỏ ấm áp của hai người, ta cũng mệt phờ râu ngả phịch xuống. Nhưng mà vẫn còn một hạng mục quan trọng bậc nhất ta chưa có bắt đầu thi công, đó chính là làm một bữa cơm thịnh soạn dưới nền.

Tưởng tượng tỵ, lúc Tiêu Vân đẩy cửa vào, đầu tiên thấy cả phòng tối om, sao đó dần dần cso ánh nền sáng lên, chớp chớp chiếu ánh sáng mờ ảo xuống sàn nhà, sạch sẽ đến có thể soi gương, hần tràn ngập mừng rỡ đi về hướng ánh sáng, sau đó thấy ta cực kỳ đẹp trai mặc quần áo ngủ từ trong bóng tối dần xuất hiện, giống như thiên thần từ trên trời rơi xuống, mỉm cười đối hần nói, hoan nghênh về nhà.

Sau đó liền... Sau chúng ta liền... cuối cùng liền... Hắc hắc hắc...Ai nói ta cười đến *** đặng? Có gan đứng ra đây!... Ta thường người ôm một cái. [R:==.]

Aiz, thật đúng là bị người xem thấu mà! Tiểu dự vong sắc tâm trong nội tâm ta a, thường xuyên nửa đêm khi tỉnh mộng lại len lén bò ra, làm cho ta miệng khô lưỡi khô mà. Trong mộng, ngàn lần vạn lần đều lặp lại nụ hôn ngày ấy, mỗi một lần đều không có cảm giác giống nhau, duy nhất giống nhau chính là, mỗi lần đều yêu người nhiều thêm một chút.

Say mê con cóc? Không phải nói yêu người, là nói yêu Tiêu Vân. [=..=]

“Tiêu Vân Tiêu Vân ta yêu người, người chính là hoa lan làm người ta say đắm mà...” Gần đây ta cực kỳ thích ca hát, mượn lời ca bày tỏ tâm tình thống khoái hay thống khổ.

Cuối cùng một khối điểm tâm là bánh ngọt chocolate màu đen ra lò, nó có một hàm nghĩa đặc biệt nha. Nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, là trong một bữa tiệc khánh công của một xí nghiệp lớn nào đấy, chúng ta vì một miếng bánh ngọt chocolate đen cuối cùng mà oánh nhau một trận, kết quả hần nhân cơ hội nhét tằm vào miệng, mà ta chỉ có liếm được một ít chocolate dính trên miệng hần. Bây giờ nghĩ lại, cái đó hần là nụ hôn đầu tiên của bọn ta rồi, mà lần này mang bánh chocolate đen lên, bởi vì đêm nay chúng ta muốn... Muốn biết sao? Ta không nói cho người.

Khi kim giờ chỉ chín giờ, ngoài cửa truyền đến âm thanh kim loại va chạm của chìa khóa. Ta nhảy dựng từ ghế dậy, cứ như bị giẫm trúng đuôi, kêu thảm. Tiêu Vân! Tiêu Vân!

Lúc khuôn mặt Tiêu Vân rốt cục cũng xuất hiện trong tầm nhìn, trong nháy mắt, ta tưởng ta muốn ngất luôn rồi. Có chút khó có thể tin, hần, đã trở về, về nhà rồi.

Ta chậm chậm đi về phía hần, từ góc độ của ta có thể thấy rõ ánh sáng lấp lánh phát ra từ con người của hần, giống như có một giọt sương sớm, không cẩn thận rơi vào trong đó. Ta cảm giác trống ngực đang điên cuồng nảy, môi phát run.

“Cao Chính, đây là...”

Ta khê động khoe miệng, lộ ra nụ cười đã tập luyện qua đến mấy chục lần. “Vân... Ta đã trở về.”

Cái này đại khái chính là thất bại khủng khiếp nhất trong cuộc đời sáng lạn chói lọi của Cao Chính ta. Tại sao? Tại sao ngay 1 giây trước khi bật thốt ra lời ta lại nhớ tới bút sáp màu Tiểu Tân? Thần linh mau treo cổ chết ta đi! Sáp màu nhũn ra không rắn chắc, dùng như sợi mì. [R: =..=||| liên quan?]

Gần nửa giờ sau, Tiêu Vân vẫn trong trạng thái co quắp, có vẻ ruột vẫn co rút, nửa thân trên động kinh, nửa thân dưới tê liệt, thiếu chút nữa ôm hận cả đời. Ta biết, ta biết, đời này chưa từng được nghe qua chuyện cười hay thể này chứ gì? Cười đi, cứ việc cười, nếu có thể hy sinh mình ta cho hạnh phúc cầu ngàn vạn nhà khác, ta cam nguyện hy sinh thân mình. Ta không xuống địa ngục ai vào địa ngục a? Cái gọi là thịt nát xương tan mơ hồ ta không sợ, chỉ lưu trong sạch tại nhân gian!

“Thôi đừng cười đi, mau mau ăn cơm. Ngươi hết rồi.”

“Hảo hảo hảo, ăn cơm ăn cơm.” Tiêu Vân xoa xoa khoe mắt cười chảy nước, bắt đầu đánh chén bữa tiệc lớn của ta.

... ..

“Ăn có được không?”

“Vẫn như cũ, cá này phải làm nhạt thêm một chút.”

... ..

“Ừm, canh trứng coi như được thông qua, mỗi tội hơi bị tanh.”

... ..

“Mà canh này sao lại ngọt thế? Người có chắc không nhầm đường với muối không đấy?”

... ..

Tiêu Vân, người đi chết đi! Ta cố nén lửa giận, trong lòng hò hét.

“Tổng thể mà nói cũng không có gì đặc biệt. Bất quá dù người làm cái gì, ta cũng thích.” Nói xong, hấn lau lau miệng, hôn một cái thật kêu lên mặt ta. Chỉ một chút xíu như vậy, bao nhiêu tức giận cũng đều bay sạch. Ái da! Yêu thế nào mà lại thành thế này?

Ăn uống no đủ, tất nhiên đến nói chuyện phiếm giết thời gian, chúng ta ngồi trên ghế sofa, vai tựa vai xem thiên tuyến bảo bảo , nhất thời cả hai đều không nói gì. Sau đó Tiêu Vân chuyển kênh, lúc đang xem đại hội âm nhạc, ta chợt thấy có chút lạnh, liền nằm trên ghế, duỗi chân đè lên chân Tiêu Vân, tính sưởi ấm. Ngay lúc ta tính toán như vậy, độ ấm áp từ lòng bàn chân chạy lên đầu gối, bụng dưới, ngực, mặt, ngón chân ta bất an mà giật giật, đồng thời cảm giác được thân thể Tiêu Vân mãnh liệt rung lên.

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, vừa vịn giao với ánh mắt của ta, ta xem thấy trong mắt hắn có một ít oán trách cùng dục vọng nồng đậm.

“A a... Bài này nghe hay dã man, tên là gì ta?” Đáng chết, ta căn bản không biết trong TV đang chiếu cái quái gì. Cứ thế mà phun ra a, đồ dân! Ta thảm mắng.

“Bản giao hưởng tình yêu , tác giả Ba Hách.”“Đi? Cái gì mà kéo co()? Lúc kéo co thì viết bài này?” Trời ạ, bây giờ ta cũng chẳng hiểu mình đang trốn tránh hay là đang làm trò cười nữa, má ơi, ai tới nói cho ta biết Ba Hách là ai? Có phải cái người khóc đổ tường thành sau đó thay chồng nhập ngũ ấy ấy không a? Lệ chảy...

() R: kéo co đọc là ‘bạt hà’-[báhé], nghe giống [bāhè]-Ba Hách nên Chinh nghe nhầm

Ta tư tưởng, ta đấu tranh, ta đấu tranh tư tưởng.

không phải chỉ là đêm đầu tiên thôi sao? Ai mà không có quay về a trước lạ sau quen xã hội chủ nghĩa không ai sợ ai a? Ta không khẩn trương không khẩn trương ta gọi là không khẩn trương ta không gọi khẩn trương ta gọi là khẩn trương...

Vào một cái, ta nắm tay Tiêu Vân túm vào trước ngực, hấn bất ngờ không kịp phòng ngự ngã xuống người ta, miệng ta vừa vịn có thể hôn một cái lên trán hắn. Bởi vậy, ta hôn nhẹ một cái.

Cho tới giờ, lúc này ta mới bắt đầu hối hận về quyết định ban đầu, tại sao có bao nhiêu con gái tốt đẹp lại không theo đuổi, hết lần này đến lần khác đều muốn làm một cái đồng tính luyến? Hơn nữa còn ở trạng thái nửa công nửa không công, thật khiến cho người ta khổ sở mà.

Muốn chủ động sao? Ta sẽ thẹn thùng, còn sợ Tiêu Vân sẽ không chịu. Phải đợi đợi sao? Ta tự nhận mình không phải kẻ nhu nhược.

Hô! Rốt cục cũng đi tới bước này, vô luận có thể nào cũng không thể lùi được nữa.

Ta nâng cằm Tiêu Vân lên, một tay vòng ra sau ôm thắt lưng hắn, tận lực khiến cơ thể có thể kết hợp khăng khít. Sau đó hướng về phía môi hắn, tinh tế linh hoạt. Ta nghĩ ta rốt cục có thể tìm được một khoảng cách cùng phương thức tốt nhất rồi.

Mà thật sự không phải ta cố ý, đầu lưỡi không cẩn thận liền trượt vào trong miệng hắn, nhanh chóng cùng hắn quần quít. Tiêu Vân có vẻ không lạc hậu tý nào, nhiệt tình dào dạt đáp lại ta, không thể nghi ngờ là

đang hướng ta thể hiện một loại khẳng định cùng cổ vũ. Vì không có bất cứ chuẩn bị gì, ta không muốn tiếp tục thêm mấy bước sau, mà Tiêu Vân lại dùng đầu lưỡi hần khiêu khích ta, làm cho ta hít thở không thông, dứt khoát cuốn lấy vào miệng mình, chậm rãi hưởng dụng.

Nước bọt tràn ra từ khoe miệng dần dần làm cổ áo ẩm ướt, một ít theo cổ áo chảy xuống ngực, vừa thoải mái vừa khó chịu. Cuối cùng tại lúc ta sắp hít thở không nổi, ta buông Tiêu Vân ra, cũng thả chính mình, sau lúc tình cảm mãnh liệt, chúng ta né tránh ánh mắt nhau, len lén lau chùi hoặc nuốt xuống nước bọt đã không thể phân rõ là của ai. Ta kinh ngạc phát hiện, quần áo của ta cùng Tiêu Vân cũng bị cởi mất một nửa, Tiêu Vân gần như đã lỏa lồ phân nửa bả vai. Chứng kiến tình cảnh như vậy, ta cực kỳ khoái trá a. Một chút dấn dặt ngây ngô của chúng ta, từng bước tìm ra phương thức biểu đạt tình yêu. Yêu, thì làm đi! Mặc kệ hần mười bảy hay mười tám!

“Tiêu Vân, ta muốn ngươi!” Lời nói ấp ỉ trong lòng, khi chính thức nói ra, cùng không phải đến mức quá đổi khó khăn?

“Muốn thì muốn, kêu ca cái gì!”

Người biên tập [R: not ta] phán: rất nhiều lịch trình vốn là tất nhiên, mặc kệ có là phong vũ hay ánh dương sán lạn, chuyện xưa chung quy là như thế này, cứ một đoạn một đoạn mà tiếp tục...

[R: Chính Chính vừa sến vừa dê.....:)) lớn quá rầu =))

xì-poi... chương sau là hoàn rầu >D< shock="" k????="")" các="" nà="" thân="" mền,="" sắp="" bái="" bai="" chình="" chình="" vân="" vân="" rầu="" na="" nhữ="" mà="" chươ="" sau="" rất="" dài,="" có="" khi="" là="" ta="" sê="" cắt="" ra...="" nên="" cắt="" k="" đây="" ta?="">D< ta="" chẳ="" muốn="" cắt="" ra="" đầu,="" nhữ="" mà="" dài="" nên="" sê="" bị="" chậm?="" ngoài="" ra="" còn="" khuyế="" mãi="" 1="" phiê="" ngoài="" na,="" có...h="" tru="" mỗ="" hú="" đến="" cuối="" cùng="" bí="" mật="" ai="" là="" công="" ai="" là="" thụ="" sẽ="" đc="" bật="" mí,="" rất="" tiế="" nếu="" có="" ng="" thất="" vộ=""")" ta="" thì="" đây="" là="" kết="" cục="" ta="" bí="" từ="" đầu="" lun="" òi,="" hế="" hế.="" mà="" ta="" nghĩ="" ai="" đợc="" từ="" đầu="" đến="" cuối="" cũng="" đoá="" đc="" ra="" thâu.="" iêu="">

13. Chương 12: Thù Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Chính Chính Sắc Dụ Thiên

Ta biết Tiêu Vân mấy ngày nay tâm tình không tốt tí nào, thật ra thì ta cũng thế. Ái da, tháng nào mà chả có vài ngày như thế... OUCH! Đứa nào dám đập bể đầu ta? [R: gái đầu mà đến tháng? =.= bệnh uke?]

Thượng học bất tương kiến, hồi gia bất tương hội (đi học không thấy, về nhà không gặp), ngày nào cũng trưng cái mặt nhăn như quả táo tàu, ai nhìn cũng ngứa mắt, làm cho cái lũ bạn học hờ ra là tranh thủ hề hề bám theo ta cùng Tiêu Vân, hết hỏi đông lại hỏi tây. Ta vốn mặc kệ, ai mà nghĩ ra hai ngày, ta cùng Tiêu Vân đang lúc làm cái sự tình kia thì phát hiện bản lịch 366 ngày,! Lại là năm nhuận! [R: =.=thì?]

Sau đây, ta xin tóm tắt từng sự việc một:

Đầu tiên là buổi sáng, ta cùng Tiêu Vân không cùng nhau đến trường. Sau giờ tự học buổi sáng, ta đi qua bảng thông báo của khu năm ba, giấy đỏ mực đen thành linh viết: Tiêu Vân một chấp năm, Cao Chính một chấp mười. Cá cược Cao Chính dậy muộn chấp một điểm, cá cược Tiêu Vân dậy sớm chấp hai điểm, cá cược hai người cãi nhau chấp ba điểm đặc biệt phê phán cá cược hai người chia tay mỗi người phải bồi thường tám mươi... TA GIẬN! [R: cái trường toàn hủ này nó rảnh dữ:))]

Qua hai tiết học, ta cùng Tiêu Vân cũng không nói với nhau một câu nào. Giữa trưa tan học, khi ta đến phòng photo lấy giấy thi, lại chứng kiến cả cái phòng photo chất một đồng trang giấy tập san của trường vừa mới in xong. Ta tùy tiện liếc mắt ngó một cái, lại thành linh chứng kiến ngoài bì viết: TIN GIẬT GÂN

—— TÌNH CẢM CỦA CAO CHÍNH TIÊU VÂN XUẤT HIỆN NGUY CỐ. Ta kích động, vội vàng rút một quyển ra xem, thực sự không xem không biết thì thôi, vừa mới xem đã bị dọa cho giật nảy mình, hic.

Bìa trong vẫn như cũ là tỷ tỷ tri tâm Chuyên Lan, thông qua phương thức hỏi đáp, giải quyết vấn đề tâm lý của học sinh.

Học sinh Giáp: Xin chào tri tâm tỷ tỷ! Nghe nói cảm tình của Cao Chinh và Tiêu Vân xuất hiện nguy cơ, bệnh tim của ta càng thêm trầm trọng. Có người nói hai người quan hệ tốt lắm, tất cả đều là đồn đãi. Cũng có người nói hai người đã chia tay. Ta bây giờ thấy rất thấp thỏm bất an., cần bản là không có cách nào bình tĩnh học tập nổi, xin hỏi ta nên làm cái gì bây giờ?

Tri tâm tỷ tỷ: Xin chào! Ta cảm thấy vấn đề của người không nghiêm trọng, nếu muốn chính mình bình tĩnh trở lại, tốt nhất chính là nhận được đáp án xác thực. Tri tâm tỷ tỷ ủng hộ người hãy đi hỏi cho rõ ràng. (kết quả biệt thức ly náo di đình nghiệp mẫu đao phi XX) [R: câu này khó hiểu =.=|||]

Học sinh Ất: Tri tâm tỷ tỷ, ta thật đau lòng! Ta cảm thấy tâm tình ta hiện tại phi thường rối loạn! Từ lúc biết được tình cảm của Cao Chinh và Tiêu Vân tan vỡ, ta phát giác ta đã hoàn toàn mất đi tin tưởng với tình yêu. Chẳng lẽ trên thế giới này thực sự không có tình yêu sao? Chẳng lẽ không có vĩnh hằng chân chính sao? Ta đã mất đi toàn bộ hy vọng.

Tri tâm tỷ tỷ: Aiz! Sơn vô lăng, thiên địa hợp, tài cảm dữ quân quyết! Tình yêu của cổ nhân vốn là cỡ nào xúc động lòng người, kinh thiên động địa a! khổng tước phía đông nam bay chính giữa viết: vua như bàn thạch (đá), thiếp như bồ vi (cây lau), bồ vi mềm như tơ, bàn thạch không di chuyển. Nhưng là, tình yêu của người hiện đại lại khiến người ta phải chặc lưỡi. Yêu nhau càng nhanh, chia tay lại còn càng nhanh hơn, không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần đã từng nắm được. E rằng, đã mất đi tình yêu chân chính! Cùng thế giới này ly biệt! Nguyên phù hộ người một đi không trở về!

Học sinh Bính:

Tri tâm tỷ tỷ:

Xem xong, phần nội cực độ nha!

Sáng sớm hôm sau, sân trường rơi đầy tờ rơi màu trắng.

Ta vươn tay nhặt một cái lên, trên tờ giấy trắng có một điểm nhấn cực kỳ thu hút ở phía cuối-một dấu trái tim đỏ, do hai bàn tay nắm lấy nhau tạo thành, làm cho người ta có cảm giác giống như cái XX bảo hiểm, XX trợ giúp khó khăn đóng tiền ủng hộ gì gì đấy.

Ta nhìn tiêu đề, đúng thế thật. Nội dung như sau:

Theo báo cáo về thông tin không thể tin được, chuyện tình cảm của hai nhân vật phong vân Tiêu Vân cùng Cao Chinh tan vỡ, hoàn toàn là tin vịt! Sự thật vốn là như thế này. Tiêu Vân bất hạnh đã nhiễm một chứng bệnh nan y, vì không muốn liên lụy Cao Chinh, nên quyết định buông tha cho tình yêu mãi mãi không đổi thay của bọn họ, mà Cao Chinh dù chết cũng không muốn buông tay, xoay sở mọi cách kiếm tiền cho Tiêu Vân xem bệnh, hấn dứt khoát quyết định đi bán máu. Đáng tiếc, trời không thuận lòng người, để hấn bị nhiễm AIDS. Các bạn học, đây là tình yêu vĩ đại kiên trì biết bao a! Chúng ta sao có thể đứng nhìn bọn hấn làm một đôi uyên ương bất hạnh? Hãy vươn tay cứu trợ, cho bọn hấn yêu thương của mọi người, thành toàn tình yêu của họ đi! Ngay lập tức quyên góp, theo các hạng mục dưới đây... ..

Giờ ta mới hiểu, tại sao ta chào hỏi mọi người, bọn họ đều quanh co chuồn mắt, lại còn đáp lại ta bằng ánh mắt vừa xót thương vừa cổ vũ.

Mãi đến... Mãi đến hôm qua có người nói, bởi vì sau khi Lục Văn Triết biết được tin tức Cao Tiêu chia tay thì vô cùng hưng phấn, làm bệnh nhồi máu cơ tim tái phát, một nữ sinh Ất vì thất vọng với tình yêu mà muốn nhảy lầu tự sát, cao trào là vườn trường chất đống các khoản quyên góp chưa qua kiểm duyệt...

Ta rốt cục không nhịn nổi!

Các người rốt cuộc muốn làm cái gì hử!

Ta cùng Tiêu Vân, chúng ta... Chúng ta chỉ là, thẹn thùng mà thôi a!!

Hôm ấy bọn ta đang cực kỳ kỳ thân mật dở thì vừa vặn bị các tỷ tỷ phát hiện, về sau có cơ trên chộc bọn ta, làm hại chúng ta nghĩ muốn nồng nhiệt thiết lắm ý nhưng mà ngượng chết đi được. Đến tận bây

giờ, tận bây giờ rồi mà ta vẫn chưa có thuận lợi ra tay được a!

Một lũ các người thì có tư cách gì nói bọn ta thế nọ thế kia! Hồn đản!!

Chỉ là, ta hò hét um trời nên chuyện xấu bị vang khắp sân trường. [R: đẹp mặt chưa:))] Qua một tuần, đang lúc ta tưởng rằng tất cả đều vô vọng, thì bỗng nhiên Lục Văn Triết tới tìm ta.

“Này, người cứ ra vẻ thần bí làm cái gì? Có chuyện gì thì nói nhanh lên!” Gia gia ta đang vội đây, làm gì có thời gian đàn đúm với người?

“Người cùng Tiêu Vân, thật ra là chưa có gì hả?” Hắn khấn trương đến nỗi trên đầu túa cả mồ hôi.

, trong lòng ta thầm nghĩ Lục Văn Triết người cũng lớn mật quá rồi, cười thầm trong bụng thôi chứ, thế mà còn dám nhe răng ra cười! Xem ta đánh cho người rằng rưng đầy đất!

“Nói cho người biết nhá, ta có chết cũng không giao Tiêu Vân cho người!”

“Thật thế à?”

“Đương nhiên! Chắc chắn! Người mau bỏ cuộc đi!”

“Hô... Thế thì tốt quá!”

“Đương nhiên! Chắc chắn!...” Sừng sốt mất ba giây, “Người nói cái gì?!”

“Ta nói thế thì tốt quá! Biết tin các người vẫn đang quen nhau, quả thực tốt quá đi mất!”

Ta sờ sờ trán Lục Văn Triết. Tiểu tử, có phải người nhồi máu cơ tim quá độ nên bị hỏng não rồi không?

“Người làm sao vậy?”

“Không có gì, ta chỉ là đang vui cực kỳ thôi!”

“Tại sao?”

Ta thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì bộ dáng Lục Văn Triết cơ bản không giống đang nói dối, hắn cũng không phải cái loại người nhảm chán thì trêu chọc lừa người khác. Hắn nói thế, nhất định có nguyên nhân.

“Trước khi ta nói cho người, người có thể nói cho ta biết người cùng Tiêu Vân xảy ra chuyện gì trước được không?”

“Ta...”

Kháo! Loại sự tình này tại sao lại phải nói cho người? Ta xoay người không để ý đến hắn, tự nhiên cảm thấy mặt nóng lợi hại.

Lục Văn Triết đuổi theo, hai mắt lạnh lợi nhìn ta, giống như vẫn nhìn thấu lòng ta, sau đó khẽ cười, sau rồi càng cười càng lớn, phanh không nổi. Chẳng lẽ hắn phát hiện cái gì? Ta chợt cảm giác, Lục Văn Triết chính là một người sâu không lường được!

“Cao Chính, các người còn chưa có lên giường, đúng không?”

Rầm rầm rầm! Có cái gì rưng ra đất ý, ta khom lưng sờ lần, ý cha, mò thấy cảm với lại mắt của ta a, sau rồi run run rẩy rẩy bắt bọn nó về chỗ. Không sai! Lục Văn Triết chính là sắc bén còn hơi nhịn cười nhìn ta.

“Người muốn làm gì?” Ta cảnh giác hỏi thăm.

“A a...” Nhưng hắn lại cười, cười đến sần hết cả da gà da vịt của ta, “Quả nhiên là chưa có thật sao? Cao Chính, người như vậy là không được đâu nha!”

Ta vội vàng bưng mắt bịt mỏ, sợ chúng nó lại rưng phát nữa.

“Người...”

“Cao Chính, có phải là người không biết đúng không? Có muốn ta dạy cho không?”

Ồi giới đất ơi! Ta cứ tưởng mình là một loài cá biệt trên đời, thì ra là vì chưa có gặp qua người ngoài hành tinh a! Lục Văn Triết, xem như người lợi hại! Nghĩ không ra người áo mũ chỉnh tề, hóa ra là cừu khoác da sói. Không đúng, người căn bản vốn là sói đồng tính khoác da người ngoài hành tinh chứ!

“Người người người người...”

“Ta cái gì? Hay định nói người không muốn học?”

“Muốn!”

Đây là phản xạ có điều kiện, nhất định là phản xạ có điều kiện!

“Ta dạy cho người cũng được thôi, nhưng mà người phải đáp ứng ta một việc.”

Cái gì? Dĩ nhiên đưa ra yêu cầu hèn hạ như vậy, ta có chết cũng không có giao Tiêu Vân ra đây đâu. Ta lại nghĩ, cảm giác không đúng lắm. Qua mấy đoạn nói chuyện vừa nãy, có thể thấy hần với Tiêu Vân một điểm ý tứ cũng không có, không lẽ, người hần thực sự muốn lại là...

“Không, ta không thể có lỗi với Tiêu Vân!” Ta ngay lập tức lùi ba bước, túm chặt cổ áo. [=v=|||]

Lục Văn Triết mặt trắng bệch liếc ta tóe lửa, ánh mắt kia tựa hồ muốn nói, nhìn bộ dáng người như vậy á, có cho ta cũng chả thêm.

“Ta cũng chả muốn người lên núi đao xuống biển lửa, ta chỉ muốn người đáp ứng ta, nhất định phải cùng Tiêu Vân mãi mãi bên nhau, trọn đời trọn kiếp.”

“Lục Văn Triết, tại sao? Cho ta một lý do.”

Ánh mắt hần trở nên thật âm u, hoàn toàn không bằng thần thái hồng hào sáng láng bình thường. Ta chưa bao giờ thấy qua ánh mắt hần nhu tình như nước giếng vậy, lại càng phát hoảng.

“Lúc nghe được tin tức các người muốn chia tay, cả người ta đều ngây dại, ngực không ngừng quặn đau. Ta sợ phải thừa nhận trên thế giới này chỉ còn lại một mình ta cô độc, ta muốn có đồng bạn, muốn có người có tâm tình giống ta.” “Chẳng lẽ ý người là...”

“Ta kỳ thực cũng giống người, chúng ta giống nhau. Chỉ là ta không có may mắn giống như người vậy, không may mắn có được Tiêu Vân.”

“Người đó là...”

“Duẩn Chi Hạo.”

Duẩn Chi Hạo? Nghe quen tai lắm a. Chắc không phải đâu? Không phải cái kia người mẫu quốc tế —— chứ?

“Duẩn Chi Hạo là...”

“Người mẫu.”

Ồi giới, người giết ta đi! Ta dĩ nhiên không biết, bên cạnh ta có một người đồng tính luyến ái giống ta, mà người yêu hần dĩ nhiên lại là danh nhân tiếng tăm lẫy lừng quốc tế!

Như vậy xem ra, ta cùng Tiêu Vân quả thực không cùng đẳng cấp với bọn họ a. Thượng Đế không công bằng!

“Các người làm thế nào gặp nhau?”

“Lâu lắm rồi, ta là người yêu của hần, bí mật.”

Lúc nói lời này, Lục Văn Triết cười khỏ một chút, một câu ‘bí mật’ kia, ẩn chứa chua xót đến thế nào?

“Ta thật sự rất hâm mộ người cùng Tiêu Vân. Cho dù thế nào, cũng có thể không hề kiêng kỵ mà tận hưởng cuộc sống hạnh phúc, còn có bạn học ủng hộ, có gia đình bảo vệ, thật tốt a!”

“Người thì sao? Sao không công khai?”

“Công khai? Người cảm thấy chúng ta có thể?” Hần nhìn ta không biết gì mà cười trào phúng, lộ ra một tia yếu ớt khiến người khác đau lòng. “Ta có rất nhiều bí mật, cùng với khoảng cách rất xa không thể nào

thực hiện lời hứa. Nhiều lúc ta còn nghĩ, là ta căn bản không có khả năng lấy được hạnh phúc. Ta đành gán nó đem cho người khác, người thấy ta kỳ quái lắm sao?”

“Cho nên người mới hay đến gần chúng ta?”

“Àn. Ta thích xem các người hạnh phúc, để cảm thấy hình như chính ta cũng đã từng nhăm nháp qua cái loại cảm giác này. Vĩnh viễn không nên tách ra có được không? Ta không muốn ta khẳng khái kiên trì đến cuối cùng chỉ là uống công.”

Nước mắt ướt át, nhưng mà vẫn còn hạnh phúc. Ta căn cứ môi.

“Văn Triết, người thực vất vả.”

Hắn lắc đầu, ta nhìn không tới vẻ mặt hắn lúc này, chỉ cảm thấy nước mắt hắn rơi xuống thấm ướt bả vai.

“Ta đến dạy cho người, ta có rất nhiều sách, ảnh với băng đĩa nga!” Khóc đã, hắn cười xấu xa. Ta gạt đầu, sau đó cùng hắn sóng vai rời đi. Ta biết, trên thế giới này cũng không phải chỉ có một mình ta khác biệt, chung quy cũng có một ít người, giống như ta trở trối lợi bên bờ tình yêu, ta mặc dù không thấy được bọn họ, nhưng là ta có thể cảm nhận được tâm tình của bọn họ.

Lời người biên tập [not R na]: ta chỉ nguyện, được thấy bóng lưng các người không chút nào sợ hãi...

14. Chương 13: Thù Ngược Liễu Ngã Đích Tiểu Thụ Chi Chính Chính Sắc Dụ Thiên (2)

“OA!! Còn thể được nữa ý hả?”

“Dĩ nhiên là thể cũng được rồi...”

“Này... Cái này làm sao mà được...”

“Giời ạ!!”

Thật á, thật sự là ta đã cố gắng bưng mỗ lại rồi, nhưng mà ngó xong cái ‘Tư liệu chi tiết’ này của Lục Văn Triết, ta vẫn là không-thể-kiểm-chế-được mà kinh ngạc rú lên.

Ta đột nhiên phát hiện, ta oán hận mười mấy năm lão mama quá đối nhân từ, từ lúc ta còn nhỏ, chưa có cho ta xem mấy cái gì đó 18+ a.

AV, ảnh nóng, ảnh chụp thực tế tại hiện trường, truyện tranh H cao... Ta dùng ánh mắt bất-thường ngó qua bên Lục Văn Triết, hoài nghi phải chăng đây là cái sở thích hứng thú bí ẩn gì của hắn. Người này, quả nhiên thâm tang bất lộ!

“Này, biết dạ tuyền không?”

“Cái gì cơ?”

“Được xưng là đệ nhất ‘ngược’ dạ tuyền ý, đã bảo người cứ xem hết đi mà!” Trong mắt Lục Văn Triết hiện một đạo hàn quang.

“Thể nào? Muốn xem thử luôn không? Rất ấy ấy nga...”

Ấy ấy cái gì ấy ấy! Cố ý không nói rõ ràng, làm người ta hứng thú, đúng là chả có tí đạo đức nào!

“Rất, rất ấy ấy như nào?” Chúa ơi! Ở trước mặt hắn ta quả thực giống như tiểu cừu thuần khiết không tỳ vết, ngu như nhau, kẻ người ta xâu xé mà!

“Hắc hắc, không phải cứ làm rồi thì sẽ biết sao? Nói chung là rất có ích.”

Ta gạt đầu, nhưng mà nghĩ lại thấy không ổn lắm. “Lục Văn Triết, nói thật ta tương đối tín nhiệm tôn nghiêm đàn ông của Duẫn Chi Hạo.” Ta khẽ đẩy vai hắn, chột chột.

“Ừa, ta thực sự là thụ.” Hần tức giận liếc xéo ta một cái.

“Thế thì, phải là tên kia đến dạy ta mới đúng chứ ha?”

“Đi? Có vẻ phải thế nga!”

Kháo! Bây giờ mới biết, có phải quá muộn rồi hay không? Chẳng may đem cái kinh nghiệm làm thụ kia của người truyền cho ta mất rồi, đã thế Tiêu Vân so với ta còn cao hơn lại chiếm ưu thế, đến lúc ra trận, còn không biết ai thắng ai bại đây!

Ta niệm chú, niệm chú quên sạch bách.

“Kỳ thật loại sự tình này, đại để cũng giống nhau thôi! Nghe ta chắc chắn cũng không sai... Tiếp tục, vẫn còn rất nhiều tác phẩm kinh điển a, ví dụ như XX kích tình a, XX vui vẻ a, được rồi, người có xem qua thủy ngược liễu ngã đích tiểu thụ chưa? Tác giả chính là một đại soái ca nga!” (tự sướng tý. Xin tự động quên.) [R: <- này=”” là=”” lời=”” tác=”” giả=”” tự=”” sướng=”” kinh=””)]” hêm=”” phải=””>

Nghe Lục Văn Triết thao thao bất tuyệt miệng lưỡi trơn tru giảng giải, vẻ mặt của ta á, có bảo là mắt chữ O mồm chữ A cũng không quá đáng. Hóa ra thế giới đồng tính có nhiều bí mật như vậy, xem ra ta còn quá non rồi. May là, ta thế này thế nọ thế kia nỗ lực làm cho nước mạnh, sau khi được Lục Văn Triết tha thiết dạy bảo, đã dần dần thâm nhập sâu ~. Biểu hiện chính là ta vừa nghe đến hai chữ ‘CÚC HOA’, thì bắt đầu phấn khởi không thôi.

Ta quyết định, từ hôm nay bắt đầu làm Ma vương!

Ta muốn sắc dụ Tiêu Vân!

Bước đầu tiên, phải tạo bầu không khí cực kỳ ám muội! Công việc ở cửa hàng tiện lợi phải nhờ người làm thay ca, sau khi tan học xong thì ta cũng không chờ Tiêu Vân mà chuồn thẳng về nhà. Mượn một cái thang về đem toàn bộ đèn điện trong nhà, tất nhiên là trừ cái ở đầu giường, phá-sạch—— trong bóng tối, lực phòng ngự của con người sẽ yếu bớt, mà lại tiện không thấy rõ mặt đỏ; khóa chặt tất cả cửa sổ, treo rèm cửa dày mùa đông——hiệu quả cách âm cực kỳ tốt; giấy ăn, bôi trơn tuốt tuốt cho vào ngăn kéo đầu giường——chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào; đốt nến thơm mùi thảo mộc, làm cho cả phòng cùng toàn bộ đồ dùng trong nhà đều trở nên nhu hòa——tiện cho lát nữa có thể sẽ lâm vào hoàn cảnh không thể chống cự!

Bước thứ hai, âm nhạc cực kỳ lãng mạn! Chọn đi chọn lại, cuối cùng quyết định chọn nhạc dữ chi thì của Bá Đặc. Theo nhạc khúc du dương, tình yêu theo lúc hai người ôm nhau tiến vào thân thể cùng cung điện thiêng liêng của trái tim, quả là một chuyện thần kỳ biết mấy a!

Bước thứ ba, rửa sạch! Ta biết nam sinh cùng nam sinh trong lúc đó ** bất đồng rất lớn với bình thường, cho nên đặc biệt tự mình rửa thật là sạch sẽ bảo bảo tiểu nhị [R: bảo bảo = cục cưng/của quý, tiểu nhị ở đây là ‘thằng nhỏ’ của Chính Chính ó >D<], dùng=”” làm=”” gì=”” trước=”” mất=”” ta=”” mặc=”” kệ,=”” dù=”” sao=”” đưa=”” nhỏ=”” tốt=”” phải=”” được=”” vệ=”” sinh=”” thật=”” sạch;=”” cuối=”” cùng=”” phải=”” cạo=”” râu=”” ria=”” thật=”” nhẵn=”” nhụi,=”” cho=”” đến=”” khi=”” nào=”” cầm=”” bóng=”” loáng=”” láng=”” mịn=”” mới=””>

Đang lúc ta rửa đến khoái khoái lác lác, miệng còn đang ngân nga trừ tiểu đệ thì, đột nhiên có tiếng cạch cửa. Tiêu Vân về rồi?! Không đúng a, rõ ràng còn kém hai mươi phút nữa chứ. Nhất định là ta nghe nhầm rồi!

Sau khi bình tĩnh lại, ta tiếp tục chà sữa tắm lên người.

“Trư tiểu đệ à trư tiểu đệ, đi theo chủ nhân đi xem xiếc, đi nào đi —— a —— bính a, bính...”

Một trận gió lạnh thổi vào từ phía cửa nhà tắm, ta tập trung nhìn xem. “Tiêu Tiêu...Tiêu...”

Gì cơ á? Vừa nãy là hần về thật sao? Nhưng mà, thế nào mà hần lại đang lỏa thể đứng ngoài cửa?

“Cao Chính? Thế người đang tắm à?” Bả vai thiệt là đẹp đó nha, thắt lưng cũng rất nhỏ a, chân cũng thon dài lắm nha...

“A, đúng vậy!” Mà sao lại về sớm thế? Lời này ta rất muốn hỏi nhưng không nói ra lời, bởi vì lúc này đã xảy ra một CHUYỆN LỚN cực kỳ kinh thiên động địa! Ô ô... Bảo bảo ơi là bảo bảo, tại sao ngươi lại muốn đứng đây? [R: *hự* =)) ai k hiểu hàm ý chỗ này xin hãy để lại cmt =)) *ta phải đi cười đã* =)))]

“Ta không biết ngươi đang tắm. Nếu đã thế, thì tắm cùng luôn đi!”

Cái này... cái này đúng là một chưởng trí mạng ta mà! Ngó xuống bảo bảo của ta đang cực-kỳ-cao-hứng mà dựng thẳng tắp, mồ hôi hột lớn nhỏ từ trên trán ta rơi tít tách. Ta xoay lưng về phía Tiêu Vân, vội vàng lấy tay che nó lại. Hạ xuống hạ xuống, đã có cái chuyện gì đâu mà ngươi đứng đây làm cái gì!!!

“Cao Chính, tắm cùng luôn nhé? Tiện thể chà lưng a!”

“...Ừ, ừ ừm.” Khỏi đầu tốt nha! Cơ mà ta còn chưa có chuẩn bị cho tốt.

“Cao Chính, sao vẫn quay lưng ra thế? Chỗ nào không thoải mái à?”

“...Không, không có.” KHÔNG CÓ MỐI LÀ LẠ! Ta cả người trên dưới chỗ nào cũng không thoải mái!

May là trong phòng tắm hơi nước nhiều, giúp ta có ít không gian để thở. Ta trốn vào góc, đưa đầu gối đầu ở dưới cho Tiêu Vân. “Ngươi gọi đi.”

Hắn có chút khó hiểu liếc ta một cái, sau đó thoải mái đi đến đội dưới vòi hoa sen, rất nhanh làm ướt mái tóc đen nhánh, tóc dính sát vào khuôn mặt, có một loại gợi cảm nói không nên lời.

“Cao Chính, ta giúp ngươi chà lưng nhé.”

Ta đột nhiên giật mình, cứ như bị sét đánh trúng. Tiêu Vân, bình thường chưa từng thấy ngươi tốt bụng dữ vậy nha, có thể thôi đừng chà không?

“Lại gần chút nữa mau!” Không đợi ta trả lời, Tiêu Vân kéo cánh tay ra, cánh tay cứng rắn kéo ta về phía hắn, ta lảo đảo bước hai bước. Sau đó, tay Tiêu Vân bắt đầu chà lên hai bả vai ta, trượt xuống hai cánh tay, chuyển đến trước ngực, tuột xuống bên hông... Di? Sao mà chà lưng lại chỉ dùng tay không thôi?

Ta còn đang lúc lơ ngơ tự hỏi, tự nhiên Tiêu Vân bắt ngờ nhân lúc ta không đề phòng cầm lấy hạ thể của ta, kích thích mãnh liệt xông mạnh tới làm ta suýt nữa thì kêu lên.

“Vân, ngươi làm gì?”

“Hỏi ta? Tại tự ngươi ‘lên’ chứ!” Hắn xấu xa thổi thổi vào sau cổ ta, ngón tay cố ý dùng sức. Trời ơi! Hắn thế mà khiêu khích ta!

“Tiêu Vân, không nên... dừng... ân...” Đồ đáng chết này, dám giở thủ đoạn ta nghĩ ra trước cả ta, đúng là cái đồ hèn hạ!

Ta không cam lòng chịu yếu thế, tranh thủ lúc hắn buông lỏng thì xoay người, đè hắn vào vách tường, sau đó vươn đầu lưỡi cắn liếm cổ hắn, sau tai, hôn xuống xương quai xanh và ngực, Tiêu Vân cũng không có phản kháng, ngược lại còn ôm ta, bộ dáng có vẻ rất hưởng thụ.

Được hắn cổ vũ, ta càng thêm lớn mật, trực tiếp dùng lưỡi vỗ về chơi đùa nụ hoa trước ngực hắn, khiến hắn rên rỉ liên tục.

“Chinh, Chinh...” Ta chưa từng được nghe Tiêu Vân xưng hô với ta thân mật như vậy qua, giống như ta là người thân cận nhất quan trọng nhất của hắn. Hơn nữa hắn còn dùng thanh âm khàn khàn tràn ngập ái dục kia mà gọi ta, cứ như đang khẩn cầu ta cho hắn càng nhiều.

Ta cảm thấy chỉ liếm thôi không đủ, chuyển sang dùng răng cạy xát trên đỉnh, hơn nữa còn tận tình mút. Móng tay Tiêu Vân cắm sâu vào da ta, không cảm thấy đau đớn, ngược lại càng thêm kích thích.

Ta tình tường cảm nhận được hạ thân hắn từ từ bành trướng, càng nóng càng cứng, bồi hồi ngay dưới bắp đùi cùng bảo bảo của ta.

Ta cười, “Vân vân, ngươi dục cầu bất mãn nha!”

Hắn bị ta nhắc làm thanh tỉnh hẳn, ta mới chú ý đến bảo bảo của ta đã hưng phấn lắm lắm rồi, nó dưới bàn tay vừa ôn nhu vừa gượng gạo của Tiêu Vân càng phần chấn bùng bùng.

Không cho ta kịp suy nghĩ, giờ phút này trong não ta chỉ tràn ngập duy nhất một ý niệm, ta muốn Tiêu Vân vui sướng. Ta chưa bao giờ từng có bất cứ kinh nghiệm gì, chỉ dựa vào một điểm ý thức ngây thơ, quì xuống, lấy một loại thành kính cùng tình cảm nhiệt liệt, hôn xuống đỉnh của hắn. Không khí phía dưới có chút lạnh, nước ẩm chảy qua thân thể hắn xuống ta, lướt qua bàn tay ta rồi mới rơi xuống đất.

Ta nghe không rõ, không có tiếng nước, không có nhịp tim, chỉ có âm thanh rên rỉ nỉ non của Tiêu Vân.

“Chinh, ta không được.”

“Muốn ra rồi sao?”

“...A ă...”

“Chờ ta cùng nhau nha!”

Chờ ta cùng nhau... Khi chúng ta mười ngón tay cầm chặt, nắm tay, cùng nhau đạt tới đỉnh, trong đầu ta một mực quanh quẩn những lời này.

Rất nhiều năm trước, chúng ta lưng mang cặp sách, sau khi tiếng chuông báo tan học vang lên, như ong vỡ tổ lao ra khỏi phòng học. Ta vẫn còn là một đứa ham chơi chạy vội ra sân cỏ, người ở phía sau đuổi theo gọi ta: “Cao Chinh, cùng nhau về nhà nha!”

Sau rồi, chúng ta nói chuyện với nhau luôn là:

“Tiêu Vân, cùng nhau về nhà nha!”

“Cũng có còn bé bỏng gì đâu, cái gì mà còn cùng nhau về nhà?”

“Cùng nhau về nhà thì làm sao đâu! Ta với người cùng một chỗ, đến chết cũng vẫn muốn cùng với người!”

“Tốt lắm, người mau đi nhanh lên, ta cũng không thêm chờ người nga!”

Chờ ta cùng nhau nha, vô luận là mưa gió hay thái dương tươi đẹp, vô luận là bằng phẳng hay nhấp nhô gập ghềnh, vô luận là nghèo khó hay giàu sang, cứ như vậy đi hết con đường yêu thương...

15. Chương 14: Phiên Ngoại

“Hô hô... Há ha ha ha, cuối cùng cũng thi xong hết rồi, kết thúc rồi!”

Ra khỏi trường thi, chỉ nghe cả hành lang nói xôn xao, hầu như ai cũng đang nói cùng một câu: giải thoát rồi.

Cao Chinh ta, đối với chuyện này hiểu cực kỳ. Mười bảy năm qua ta chưa từng nhìn hắn hỏi quyển sách giáo khoa, mãi đến mấy tháng gần kỳ thi dài thì ta lại liếc mạng học. Lên lớp ngoan ngoãn chăm chú nghe giảng, kiên trì cố gắng làm bài, mỗi ngày đều phấn đấu đến tận đêm khuya, hết mấy tháng, ta với Tiêu Vân cũng gầy mất gần năm kg.

Người hỏi sao Tiêu Vân lại gầy?

Ngu à! Tiểu công của hắn sắp vì thi mà chết đến nơi rồi, hắn sao có thể vô tư vô lự ngồi một bên xem TV chơi điện tử được? Tất nhiên là cùng học! Người nhìn mà xem, người có học từng đọc sách chính là không giống thường, nói chuyện cũng chuẩn hơn hẳn.

Nếu kết quả thi như ta hy vọng, ta hẳn sẽ có thể mò đến một cảnh giới cao hơn, nhưng bất luận thế nào vẫn phải xa cách Tiêu Vân, bởi vì trong giấy ghi nguyện vọng, nguyện vọng một của chúng ta không giống nhau. Đương nhiên, chúng ta có thể lựa chọn không rời xa nhau, nhưng sẽ phải lấy tiền đồ của Tiêu Vân ra trả giá. Ta không muốn biến chính mình thành dạng người ích kỷ, cho nên lúc hắn hỏi ý kiến ta, ta úp mở nói ‘Tương lai quan trọng hơn’.

Cho tới bây giờ ta vẫn còn tình tường nhớ kỹ thời điểm ta nói câu nói kia, trái tim của ta đã quặn đau đến thế nào, hối hận thế nào, từ đầu không chịu học hành chăm chỉ, làm cho bây giờ phải tách xa nhau.

Aiz! Nói một câu... Thấy thù ngược liễu ngã đích tiểu thụ chi đường gia hồ khẩu thiên . [đây là

Ta với Tiêu Vân không thi cùng một trường thi, chỉ nên thi xong ta liền đi tìm hần, trên đường gặp bạn học thâm tang bất lộ Lục Văn Triết.

Hần chọn một bên mày, ngó ta bằng nửa con mắt.

“Thi cử thế nào?” Hần hỏi.

“Just so so.” Ai da, gặng tiếng Anh mãi tiện học luôn câu này, lúc thi còn chưa có dùng tới. Lúc này không lấy ra mà dùng, còn muốn đợi bao giờ?

“Hừ.” Lục Văn Triết không đáp, mà lạnh lung hừ một tiếng, không biết nên giải thích ra làm sao nữa.

“Người thì sao?” Nói xong ta xem tý nữa thì cắn rụng luôn cả đầu lưỡi mình. Hỏi học sinh siêu cấp ưu tú cái loại vấn đề này, không phải tự rước nhục vào thân sao? Chờ đấy mà nghe hần châm chọc đi!

Lục Văn Triết cười lãnh khốc, “Làm bài không tốt.”

Ta mở to mắt giật mình nhìn hần. Làm bài không tốt? Đây là người mất để tít trên đỉnh đầu ở phía trên ta này đang nói đấy sao?

“Uy uy, đừng có mà cố ý châm chọc ta đấy nhá? Ngay cả người mà cũng làm bài không tốt, thế thì có mà cả trường đều toi à?” Trừ Tiêu Vân của ta ra.

Lục Văn Triết không phản bác, hần gục đầu xuống, mặt không đổi sắc. “Thật đấy. Ta một chữ cũng không viết, ngay cả ngồi thi cũng nằm ngủ.”

“A!” Cái tiếng kêu biến thái này tuyệt đối không phải của ta! Các người đừng có mà ngó qua xem bên này! “Sao người lại...”

Đột nhiên, Lục Văn Triết ngẩng đầu, hai mắt mang ý cười nhìn ta: “Duẩn Chi Hạo muốn đi Mễ Lan, ta quyết định đi cùng hần.”

Thanh âm hần nhu hòa tinh tế muốn chết người.

“Người muốn cùng hần đi Mễ Lan? Vào trong đấy làm cái gì?” Ta cảm thấy ta càng ngày càng ngu đi thì phải.

“Ngu à! Tất nhiên là đi công tác, ta đi cùng hần, đại khái ở lại hai ba năm.” Lục Văn Triết nhẹ nhàng nói, trên mặt không có dù chỉ một tia khổ sở.

“Các người không phải...” Ta dừng một chút, “vẫn không công khai?”

“Àn.” Văn Triết vui vẻ gật đầu, nhưng ta thấy sâu trong đáy mắt hần ẩn dấu bất đắc dĩ cùng cô đơn.

“Như thế tốt lắm sao? Người xác định muốn theo hần đến một nơi xa xôi như vậy? Người sẽ sống thế nào?”

Nói thật, tin tức này của Lục Văn Triết quả thực khiến ta lấy làm kinh hãi. Nhưng là đến lúc bình tĩnh nghĩ lại, ta vẫn cho rằng quyết định của hần quá mức lỗ mãng. Mấy ngày trước khi thi chưa từng nghe hần nhắc qua chuyện này, nói vậy không có thời gian suy nghĩ thấu đáo — bởi vì có chút nguyên nhân làm người ta đỡ mặt tim đập dồn, ta và Lục Văn Triết cũng rất thân cận, cũng nghe được không ít chuyện xưa của Tiêu Vân.

“Ít nhất ta cũng không biến tiếng Anh thành ngôn ngữ của thế giới khác.”

Kháo! Đại hỗn đản, lúc này rồi mà còn muốn chọc ta!

“Tất cả hết thấy đều không quan trọng, ta chỉ biết rằng, không có hần ta không sống nổi.” [R: TT^TT chuyện về 2 bạn này coi chừng là ngược chính hiệu rầu ~ k phải trá hình dư lấy nữa rầu ~]

Những lời này của Lục Văn Triết, cứ như vậy khắc sâu trong lòng ta. Khi tồn tại của một người, đối với người mà nói trở nên quan trọng đến mức hơn cả tính mạng, hết thấy những thứ khác đều trở thành vô nghĩa. Ta vì Tiêu Vân, Tiêu Vân vì ta, đến tột cùng sẽ tới tình trạng như thế nào?

“Ta hần là nên chúc người thuận buồm xuôi gió nhỉ?”

“Cám ơn. Buổi tối có rảnh không? Mời ta một bữa coi như tiễn biệt đi!”

Tên này, mặt dày kinh thật!

Đương nhiên ta cũng chỉ dám nghĩ thầm trong đầu, trên mặt vẫn cười, đáp lại: “Không có vấn đề gì!”

Xoay người. vừa muốn đi về phía trường thi của Tiêu Vân, chỉ thấy đương sự đứng lù lù ngay phía sau ta.

“Oa, dọa chết người. Sao đột nhiên người lại xuất hiện?”

Tiêu Vân không nói lời nào, hai mắt tựa hồ cũng không phải đang nhìn ta.

“Thi xong hết rồi! Về nhà ăn mừng thôi!” Ta kéo kéo tay hắn, lập tức làm mấy nữ sinh xung quanh thét chói tai. [R: ối biển hủ >D<]

Tiêu Vân không giống bình thường ôm lấy tay ta, mà là xanh mặt, trực tiếp đi lên cầu thang.

Người này, có chuyện khó chịu!

Buổi tối, ta mời Lục Văn Triết đến “Lam tinh tửu ba” [quán bar Lam Tinh] uống rượu.

Bình thường chúng ta cũng không có cơ hội đến loại địa phương dành cho người lớn này chơi, bây giờ dù sao cũng tốt nghiệp rồi, tự nhiên muốn phóng túng tiêu sai một chút. Chỉ là hình như chúng ta đến nhầm chỗ mất rồi, mới qua gần một tiếng ngắn ngủi đã bị mấy đại thúc xa lạ đến bắt chuyện ba lần.

Đến cuối cùng ta phần nộ đập bàn, chửi ầm lên: “**”, ta trông giống đồng tính luyến ái thế à?”

“Chứ gì nữa.” Lục Văn Triết ở một bên nhỏ giọng đáp một câu, thẳng tay triệt khí của ta. [=))]

Uống chút rượu, chúng ta bắt đầu tán dóc chuyện không đâu. Nói chuyện tương lai, chuyện lý tưởng, chuyện tình yêu, chuyện tiểu thụ (tiểu công)...

Có lẽ rất nhiều năm sau, ta sẽ quên tất cả chuyện chúng ta nói ngày ấy, nhưng ta tuyệt đối sẽ nhớ kỹ tiếng khóc ầm ạch và cả tiếng la của Văn Triết “Tại sao chúng ta không thể quang minh chính đại cùng một chỗ”, cùng với chuỗi nước mắt của hắn lóng lánh chảy xuống. [R: thương quá...TT^TT]

Ta vĩnh viễn không cách nào trả lời. Trừ phi thế giới này sắp đến ngày lộn ngược.

Lục Văn Triết uống nhiều hơn, khoảng mười giờ ta dìu hắn say khướt rời khỏi quán bar, không khí bên ngoài rất lạnh, ra run người nổi lên một tầng da gà.

Gió lạnh thổi qua, Lục Văn Triết hơi chút thanh tỉnh. Hắn thấy ta vất vả đỡ hắn, xấu hổ cười. Nhìn hai vành mắt hắn hồng hồng, cười chẳng đẹp tí nào.

“Cao Chính...”

“Ừ?”

“Người cùng Tiêu Vân nhất định phải hạnh phúc, có biết không?”

Ta cảm thấy có chút không hiểu vấn đề này, nhưng vẫn trả lời: “Biết.”

“Các người thực hạnh phúc nha!”

“Ừ...”

Lục Văn Triết ngơ ngạo, muốn đẩy ta ra tự mình đứng. Ta nhìn bộ dáng hắn lưng lay sắp ngã, kiên trì không buông tay. Không ngờ hắn lại chuyển sang ôm ta, cắn một cái xuống bả vai, ta bị đau vội vàng đẩy hắn ra.

Văn Triết cười, “Ta cắn người không có ý gì khác đâu, chỉ là muốn người nhớ kỹ, trên đời này có một người Lục Văn Triết ta, đã từng tiêu sái mà sống qua!”

Sau đó thân thể hắn rung động, lão đảo xuyên qua đường, đầu đường dừng lại một chiếc Ferrari đỏ đậm, một người mặc áo khoác đen, nam nhân nhìn ngồi trên xe như đang chờ đợi, tay nghịch bật lửa. Lục Văn Triết đi đến bên người hắn, nôn ra.

Ta biết nam nhân kia nhất định là Duẩn Chi Hạo, mặc dù mặt ngoài hắn rất lãnh khốc, nhưng mà ta tin tưởng hắn sẽ chiều cố Lục Văn Triết thật tốt. Bởi vì lúc Văn Triết cố ý quay đầu nhìn về phía hắn bang qua đường, lưu lại chính là bóng lưng dứt khoát kiên định vậy cơ mà.

Ta không tiếp tục dừng tại chỗ, muốn mau mau chạy về nhà. Nếu không không biết Tiêu Vân sẽ làm ra cái chuyện kinh thế hãi tục gì nữa, tâm tình hắn hôm nay không tốt. Vừa mới đi qua ngã rẽ, đi vào một cái ngõ tối đen, một người tóc vàng nhảy ra chắn đường ta. Ta nhận ra gã, đúng là một trong mấy người vừa rồi tiếp cận chúng ta trong quán bar.

“Tiểu suất ca, muốn đi đâu?”

Muốn ới! Phản ứng đầu tiên của ta chính là cái này. Giọng của gã quả thực khiến người ta liên tưởng đến mấy con côn trùng lúc nhúc trong bóng tối làm người khác muốn nói.

“Tránh ra!” Ta kêu lên.

“Tiểu tình nhân đi rồi à? Không cần ta chơi cùng ngươi sao?”

Kháo! Ta có mù cũng chẳng chọn nhầm một thằng như ngươi! Hơn nữa, Lục Văn Triết cũng không phải tình nhân của ta! Mặc dù bây giờ không phải là lúc nói cái chuyện này.

Lông vàng biến thái bước một bước tới gần ta, lộ ra ánh mắt hạ lưu hèn mọn.

Sao nào? Muốn đánh nhau hử? Tưởng ta sợ ngươi chắc?

Ngay lúc quái vật kia nháy mắt muốn đánh ta, ta ngưng tụ sức mạnh toàn thân, đâm ra một đám hoành tráng, vừa may... đánh không trúng. [=.=|||]

Di? Lông vàng biến thái đâu rồi?

Ta ngó khắp nơi, đã thấy gã bốn cẳng chống lên trời lặn quay ra đất, hình như bị ai đánh hôn mê. Oa ngẫu quá! Một đám là có thể đánh ngất một nam nhân lớn như vậy, lợi hại quá đi mất! Ta sung bái vội vã quay đầu lại, khẩu đầu tạ ơn ân nhân.

“Ân...Người... Tiêu Vân?!”

Óa! Người mà cứ như ma ý, sao lúc nào cũng thần không biết quỷ chẳng hay mà xuất hiện thế này?

“Vân? Sao ngươi ở chỗ này?”

“Chơi có vui không?” Thanh âm Tiêu Vân có chút âm dương oán khí.

“Tất nhiên, vui lắm! Ngươi có chuyện gì sao?”

“Hừ, biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“... Mới, hơn mười giờ...”

“Phải không?”

“A, đúng mà... Buổi sáng ta mới chỉnh lại đồng hồ, tuyệt đối không sai!”

... ..

“A... Vân, ngươi kéo ta đi đâu đấy?”

...

“Dừng a, ta chạy không nổi rồi... phù...”

Một hơi chạy về nhà, ta ngồi phịch trên giường, mệt đến muốn đoạn khí. Nhưng mà Tiêu Vân vẫn không buông ta ra, gắt gao kẹp chặt cổ tay ta, thâm trầm nhìn ta chằm chằm. Ta cảm giác giống như bị một con rắn độc theo dõi, hic.

“Vân? Hôm nay ngươi sao vậy?”

Tiêu Vân không nói lời nào, bất thành linh nhân lúc ta không đề phòng, cắn miệng ta, đè ta xuống giường.

“Ngô... Ngô...” Ta phản kháng, nhưng lại không phát ra tiếng nổi. Lúc này, có một cổ vị rượu nồng đậm truyền đến từ dưới lưỡi hần, ta nhất thời hoảng hốt.

Tiêu Vân uống rượu? Trở nên mạnh vô cùng?

Ta nghĩ nhất định là như vậy, bằng không bằng khí lực của ta sẽ không đến nỗi giãy không ra. Nhìn hần mới vừa rồi một đám đánh ngã nam nhân kia, điệu bộ tuyệt không yếu đuối. Ta bị thiệt thòi! Trong đầu ta truyền ra thông tin như vậy.

Mau khó thở, ta dùng sức đánh lên ngực hần, mới có thể khiến hần rời đi một khoảng. Ta liếm liếm môi, có chút sung.

“Vân ngươi làm gì thế?”

“Ta làm gì?”

“Phải!”

“Ngươi nói cho ta biết, ngươi cùng Lục Văn Triết đã làm cái gì rồi?”

Cái gì cơ? Ta cùng Lục Văn Triết? Chúng ta đã làm cái gì rồi cơ?

“Cái gì cũng chưa có làm a!”

“Gạt ta! Ngươi với hần trước kia một câu cũng không nói, sao tự nhiên lại trở nên thân mật như thế được?”

“Đây là vì...” Hần dạy ta sắc dụ người như nào a! Đáng chết, những lời này ta làm sao mà nói ra miệng được chứ?

“Không nói được à? Các ngươi quả nhiên là có gì với nhau!”

Chúng ta có cái gì mới được cơ? “Chúng ta làm sao?”

“Chính ngươi còn không rõ ràng?”

Ta rõ ràng... cái rắm á! Ngươi nghĩ ta là từ điển bách khoa toàn thư chắc, lôi bừa cái chuyện nhỏ xiu xiu ra cũng tới hỏi ta tại sao??

...

“Ngươi không phủ nhận, rõ ràng là có gì rồi!”

Ta khóc. Nhạc Phi huynh, ta biết trên lưng ngươi ‘có lẽ có’* tội danh có bao nhiêu oan uổng rồi! [R: * (thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)]

“Vân ngươi đang ghen à?”

“Thế thì sao!”

Hử? Sao đột nhiên lại thẳng thắn thế? Lúc trước không phải chết cũng không chịu nhận là quan tâm ta sao?

“Ngươi không bình thường.”

“Không có.”

“Ngươi có.”

“Không có.”

... ..

“Đừng... Á ha ha...” Tên hèn hạ này, nói không lại ta liền dùng chiêu này! Đừng chạm chỗ đó! Xảy ra chuyện bây giờ!

Tiêu Vân tất nhiên không có nghe được tiếng gào thét trong lòng ta, mà hồn nhiên như cô tiên vuốt ve bảo bảo của ta, chỉ một lát sau, vật nhỏ liền ‘tính’ mạnh mẽ dựng thẳng lên.

Àn, vậy cũng tốt. Lần trước chỉ là phóng thích trong tay, căn bản là không có làm đến cùng, thừa dịp đang lúc vừa yêu vừa ghen hoành tráng này, thống thống khoái khoái mà làm một lần thôi!

Ta xoay người đem Tiêu Vân đặt dưới thân.

Ta xoay người... ..

Ta trở mình... ..

Ta... ..

Ta không lật người lại được!!! Ôi trời ơi!! Á á!

Đây là cái tình huống gì đây??? Có chỗ nào không đúng mất tiêu rồi?? Tiêu Vân gắt gao đè nặng ta, ta không đủ khí lực chống lại hắn, căn bản là còn không có trở mình được! Như vậy nghĩa là... ta ở dưới, hắn ở trên? Hắn công, ta thụ?

Má ơi! CỨU MẠNG!

Tiêu Vân động tác thực lưu loát cởi xuống quần dài của ta, lúc này ta mới giật mình phát giác chẳng biết áo mình đã bay đằng nào rồi. Như vậy bây giờ, là ta toàn thân xích lõa(khỏa thân, nude)? Trời, ai mau đến đập ngất ta đi?!

“Cao Chỉnh, người không vui sao?”

“Ta không... Đừng...” Ta van người, ít nhiều gì cũng phải cho người ta có tí quyền lợi khiếu nại có được hay không? Bất quá, Tiêu Vân chủ động hôn cảm giác cũng không tồi lắm! Trong ôn nhu còn mang theo cường hãn, hương rượu tinh khiết thơm mát làm người ta mê say, tim đập phanh phanh mê mẩn a....

Cao Chỉnh, người lại sa đọa! Mau lấy ra ít khí khái nam tử đi! Sao có thể để tiểu thụ chiếm hết thế thượng phong thế được?

Ta không cam chịu yếu thế, vòng tay ra sau lưng Tiêu Vân ôm lấy hắn, đem hai khối thân thể dán khít lại càng chặt chẽ. Hôn một lát, ta lại phát hiện ra như thế không đúng. Ta cơ bản là không có biện pháp cởi quần áo của hắn!

Đẩy ra xa chút, ta bắt đầu công cuộc cởi nút đồng phục của hắn. Tên này vẫn còn mặc đồng phục đi học, thật là chẳng thú vị tí nào!

Nhờ hắn hỗ trợ cùng phối hợp, không đến 15’, chúng ta đã cùng nhau khóa thân! Thân thể nóng bỏng đây đưa cùng một chỗ, trong miệng hai bên cùng thì thầm tên đối phương. Trong thân thể dường như có một dòng thác muốn chảy phun ra, nhưng là vô luận như thế nào cũng không tìm được cách thoát. Không có bất cứ kinh nghiệm nào, cái hai chúng ta đều phải chịu khổ. Lúc đó, ta đã sớm đem ‘giáo huấn thiết tha’ của Lục Văn Triết ném ra sau đầu, chỉ nhớ rõ hắn có nói ‘có ích’, liền không thêm để ý hướng xuống làm.

Thật vất vả mới tìm được thông đạo ngây ngô, ta cảm giác được có cái đỉnh gì nóng rực đã đứng vững ở phía sau, cả người run lên. Trước kia mặc dù cũng có tưởng tượng qua, nhưng mà đến thời khắc chính thức, vẫn không nhận được khẩn trương, sợ hãi. Ta nghe được hô hấp dồn dập của Tiêu Vân, xem ra hắn cũng khó chịu không kém. Tiến vào hạo khó khăn, đau quá.

“Vân...”

“Vào không được.” Hắn thử chen vào một chút. “Đau không?”

“...Không sao.”

Tựa hồ được ta cho phép, Tiêu Vân cũng bất chấp tất cả, mạnh mẽ đâm vào, ta đau đến oa oa kêu to.

“Đau sao? Đau sao?” Hắn không động nữa, khẩn trương hỏi ta.

Nói nhảm, tất nhiên là đau rồi!

“Nhẹ chút...”

Phía sau bị tắc cái gì đấy, trường đầy thật khó chịu. Ta nắm lấy ra giường, tận lực không để chính mình kêu to ra tiếng.

“Người... Kẹp ta đau quá.”

Hỗn đản! Ta so với người còn đau hơn đấy có biết không? Bất quá hỗn đản nhất phải là Lục Văn Triết, nói cái gì mà ‘có ích’, căn bản là gạt người! Tốt nhất đừng có để ta gặp lại hắn, nếu không gặp một lần ta đập hắn dẹp lép như con tép một lần!

“Tốt rồi đó được chưa? Nhanh lên một chút a!”

Tiêu Vân tùy tiện xông tới mấy lần, chúng ta liền qua loa kết thúc thống khổ lần đầu tiên.

“Vân, cảm giác được không?” Ta mang theo giọng mũi hỏi hắn.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve tóc ta, yêu thương nói: “Đứa ngốc, người không tốt ta làm sao mà tốt được đây?”

“Thế sau này làm sao?”

“Sau này rồi tính!”

Đúng vậy, sau này chúng ta cùng mở một lớp bổ túc, ta nhất định hảo hảo học tập! [học gì thỉnh tự hiểu:)]
Nếu không, không thể cùng một chỗ a!

Sáng sớm khi ta tỉnh lại, ta Cao Chính, chính thức trở thành TIỂU THỤ của Tiêu Vân.

“Má ơi!!! Sao lại thành thế này.....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-nao-dam-nguoc-tieu-thu-cua-ta>